

Farní kronika

Historie farnosti města MLADÁ VOŽICE a jeho okolí

pro zpracování byly použity údaje z farní kroniky Děkanského úřadu v Mladé Vožici

Toto historické pojednání o městě Mladá Vožice a okolí je věnováno památce mladovožického p. děkana

Pátera Václava KRAUSE,

který zápisy ve farní kronice přeložil z latiny do češtiny

Tuto publikaci vydalo Sdružení občanů Mladovožicka na záchranu kulturní památky kaple Panny Marie ve spolupráci s Městským úřadem v Mladé Vožici.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1300-1600

FARNÍ KRONIKA Z LET 1300-1600

Úvod

Toto historické pojednání čerpalo z dochovaných pramenů z katalogu diecéze českobudějovické.

Vikariát a okres Tábor - historický přehled

Původně královské zboží s hradem, od r. 1378 v zástavě a později majetku šlechty z Plebanic (tzv. nižší farnost) od r. 1355, matriky zavedeny od r. 1650 - písemné zápisy pokřtěných, oddaných, zemřelých. Farnost povýšena na děkanství r. 1874. Hlavní kostel sv. Martina založen r. 1581 na místě staršího kostela, r. 1764 přestavěn, dokončen 1797 Obnoven r 1900 a 1929. Vnitřek obnoven 1987. V r. 1997 dokončena vnější generální oprava. Hřbitovní kostel sv. Mikuláše raně barokní z r. 1648. Dále kostel Nanebevzetí Panny Marie na místě zbořeného hradu nad městem. Loď je zbytek stavby z r. 1646, k níž r. 1827 přistavěn presbytář. Dále patří k tomu i Blanice - kostel P. Marie a sv. Václava, gotický, přestavěn barokně a upraven r. 1906 a Janov - kostel Všech svatých z r 1726.

Do farnosti patří obce : Běleč, Bendovo Záhohří, Blanice, Buková, Dolní a Horní Kouty. Janov, Krchova Lomná, Nahořany, Noskov, Pavlov, Radvanov, Řemíčov, Staniměřice, Ústějov.

Pamětní kniha založena a vedena od r. 1803, s chronologickým seznamem farářů, pořízená péčí Jana Antonína Morávka, místního děkana. Děkan Morávek začíná psát kroniku, jak říká, na základě různých písemných hodnověrných dokladů, a to již cituje roky 845. 1 102. 121 1 atd. Bohužel necituje Tyto prameny. Z této kroniky čerpal také historik August SEDLÁČEK. Děkan Morávek byl pro svoje schopnosti jmenován kanovníkem u sv. Víta v Praze. Na Mladou Vožici nezapomínal a byl velkým mecenášem zdejšího kostela. Proto jej město Mladá Vožice jmenovalo 'čestným občanem' a po něm prostor před děkanstvím nazvalo Morávkovo náměstí.

Ze zajímavostí farní kroniky

Dle dochovaných pramenů, zmínky o místě osídleném jsou z let 711-796. To se již zde usazují první obyvatelé, kteří posléze přecházejí do tzv. majetku 'královského zboží', které odkoupil majitel. O tom se zmiňuje kronikář a historik Balbín. Zboží odkoupil hrabě Šenberg a vybudoval zde sídlo 'hrad'. Obyvatel postupně přibývá, r. 845 v období vlády knížete Svytlahy se začíná uvažovat o potřebě založit zde i farnost - tehdy tzv. plebánie - t nižší farnost. Ta je zde založena v r. 1102. V r. 1039 farní kronika hovoří o 5.039 obyvatel na celém tehdy spravovaném území. Farnost spravují nižší kněží tzv. plebáni, jejichž jména farní kronika neznámala. Významným mezníkem pro farnost mladovožickou byl r.1384, kdy plebanie, t. nižší farnost je povýšena na děkanství a to tehdejší pražským arcibiskupem Janem Očkem z Vlašimě. V souvislosti s tím je také zdejší duchovní v r. 1390 povýšen z tzv. plebána, t nižšího duchovního na děkana opět pražským arcibiskupstvím.

20. dubna r. 1410 je poslán do farnosti také kaplan, aby pomáhal při výkonech duchovní správy děkanovi, protože jak uvádí farní kronika, přibývá křtů, svateb, pohřbů a jiných duchovních úkonů. Děkan sám na vše nestačí. Jsou ve farní kronice i čísla. jako např. 630 křtů, 520 pohřbů. 126 svateb. Po smrti děkana, pro svoji oblíbenost a především kvality. nastupuje na místo zemřelého děkana kaplan a to v r. 1413 To se již blíží období husitských válek a to má dopad samozřejmě i na utváření celkového rázu zdejšího obyvatelstva i farnosti. Jak říká farní kronika : v té době přichází do Prahy z Oxfordu jako biskup Jeroným, který si dává přízvisko pražský, muž velmi vzdělaný, ale kněz špatný, vyučený v pravdách - bludech -Viklefových, ze kterých čerpá také i Jan Hus, kalvinista, luterán. Jan Hus, český doktor teologie, začíná hlásat svoje učení v Praze - Betlémské kapli. Jeho pozdější osudy známe. Učení Husovo zachvátilo samozřejmě i pražskou universitu a tak dochází k četným rozporům i mezi těmi, kteří přednášejí, tzv. doktory teologie a proto z fakulty vycházejí jak dobře teologicky vzdělaní kněží, tak i naopak špatně. Pan děkan Morávek popisuje i stav zdejší farnosti a to v tom smyslu, jak dochází k rozdělování mezi věřícími, kteří zůstávají věrni katolické víře a těmi, kteří přijímají učení Jana Husa. V Praze se pak objevuje v r. 1418 Jan Žižka, který se ujímá husitů a autor farní kroniky zaznamenává i událost pražské defenestrace, kdy v podstatě začíná období husitských válek. Po dobu husitských válek spravuje farnost Mistr Mikuláš, který dostává pod správu také Ratibořické Hory. Je zde hlásáno učení Husovo. Stoupenci husitství se usazují na zdejším hradě. Katolíci jsou pronásledováni, děkanství neobsazeno. Mnoho katolíků v období husitských válek je pobito. Po smrti Žižkově za nějaký čas - kronika uvádí r. 1426 - se objevuje opět nový majitel panství jménem Bohuslav ŠENBERG, který se snaží o oživení katolického ducha ve farnosti. Má ovšem před sebou těžký úkol. protože z Vožice jako takové zůstaly pouze trosky.

Město je poničené. Začíná je postupně obnovovat Pro katolíky je postaven kostelík, dnes kaple sv. Mikuláše - hřbitovní kaple, kde se opět obnovují katolické obřady.

Rok 1432

Kronika se zmiňuje o basilejském sněmu a zavržení husitského učení v Čechách. nastává mír v Čechách a přichází do Prahy arcibiskup Jan Rokycanský spolu s Prokopem Holým, tzv. 'velkým', kteří jsou ustanoveni k tomu, aby v Čechách nastolili potřebný pokoj a mír. Úkol, se kterým přichází je rozdělen do 4. bodů. V co nejkratší době vykonat

- a) obnovit společenství věřících křesťanů
- b) odpouštění hříchů u věřících (t. obnovení sv. zpovědi)
- c) knihy špatné po stránce věroučné a neschválené, aby byly odstraněny
- d) kněží pravověrní, tedy katoličtí se ujímali svých úřadů

V roce 1440 začínají vznikat ve větších obcích dvojí komunity věřících, jedni podobojí a druzí katolíci. R. 1500 dochází k velké obnově území, obcí a měst, dosti poničených během husitských válek, Je pořízen také zvon pro vožické věřící, aby je svolával k bohoslužbám. R. 1522 začíná prosazovat husitské a luterské učení magistr ZACHERA, který je jmenován i pro záležitosti personální, t dosazování husitských a luteránských kněží na místa potřebná k tomu účelu. V r. 1564 se přidávají ještě čeští bratři, kteří dostávají určitá, ale také omezená územní práva pro svoji činnost. Po magistru Zacherovy přichází farnost spravovat kněz PIKARD, který dostal titul děkan pro své téměř katolické věroučné názory a postoje, i když v něčem se ještě přiklání k učení víry husitské. V r.1581 dochází k hlubšímu oživení katolického ducha ve farnosti a to především zásluhou obětavé činnosti nově ustanoveného duchovního pro vožicko a přilehlé oblasti Michaela ŠPANOVSKÉHO. Zároveň se začíná s výstavbou nového kostela na nynějším místě, kde zůstaly pouze zbytky z původního a v té době z velké části poničeného kostelíka. Stavba je dotována četnými dary od věřících, jejichž jména jsou také ve farní kronice uvedena a největší pomocí ze strany patrona hr. SCHÖNBORGA a začíná se kostel rozšiřovat.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1600-1700

FARNÍ KRONIKA Z LET 1600-1700

Rok 1624

Je výnosem královským ustaveno celé území mladovožické za ryze katolické se všemi právy a povinnostmi k tomu patřícími a zákazem náboženské činnosti pro jiná vyznání, t. učení viklefské, husiiské, luterské, kalvinistické. Tato učení jsou prohlášena za učení rázu fanatického. V r. 1626 se farní kronika zmiňuje o 30ti leté válce, kterou autor nazývá válkou 'luteránskou'. Až do r. 1648 - do uzavření vestfálského míru - píše kronikář o častém střídání vládců nebo přesněji řečeno správců mladovožicka, kteří podle toho, jakého jsou vyznání. také dosazují tomu odpovídající duchovní správce, takže zdejší i přilehlé farnosti jsou víceméně zmítány v nejistotě, co se týče pravosti vyznání. Jednou převládají evangelíci. jednou katolíci, zkrátka je to období plné rozporů a někdy i zmatků. V r 1646, na místě tehdy poničené pevnosti - hradu nad městem - dochází k vybudování kaple. Hrad byl zdevastován v období jak husitských válek, tak i války 30ti leté. Za velkého přičinění Kryštofa PŘEHOŘOVSKÉHO dochází k této akci a kaple je zasvěcena Panně Marii, Matce Boží, nanebevzaté.

Rok 1648

Zmínka o kapli sv. Mikuláše na hřbitově - a také od tohoto roku se začínají připojovat po právní stránce k farnosti další obce v okolí Mladé Vožice, rovněž i filiální (menší kostely, Janov, Oldřichov. Toto zcelování kolatury vožické je skončeno v r. 1650, kdy k Vožici patří 7 větších míst a 92 menších - kronika dokonce vypisuje jména připojovaných osad a má je v pořadí podle velikostí očíslovány. Rovněž duchovní správce vede veškerou administrativní práci a kronikář se zmiňuje, že v této době je zapisováno např. do knihy (matriky) v průměru 130 pokřtěných za rok. R. 1651 je jmenován řádným duchovním správcem Vít Ludvík HORÁK. který v tomto - cituji - 'období pokoje a míru pečuje v duchu pastýřském o duchovní rozvoj a blaho jemu svěřených duší . Svůj úřad vykonává 3 roky, kdy na jeho místo - t. 1654 přichází Mikuláš MOSTECKÝ. Ten především svým dobrým, kněžským přístupem ke všem lidem a samozřejmě i svojí pastorační činností dokázal za 2 roky svého působení ve farnosti přivést jednak k pravému pokoji, ale také i k pravé víře mnohé z těch, kteří dosud inklinovali k víře husitské, viklefské a luteránské. Bylo to především dokázáno jeho obdivuhodnou tolerancí ke všem bez rozdílu. Ve farnosti to bylo víceméně období jednoty mezi všemi lidmi bez rozdílu vyznání.

Rok 1656

V Mladé Vožici je 40 židovských rodin, pro které, jak píše kronika, jako pro vyhnance ze své domoviny je dáno právo k tomu, aby se scházeli ke společným bohuslužebným obřadům.

Rok 1661

Jje jmenován správcem farnosti Kašpar KLIMEŠ, který farnost spravuje do roku 1667. Po něm přichází Jan KOŘÁNEK, kněz, který se zasloužil o rozkvět farnosti, protože především svou obětavostí a zbožností upevnil mnohé ve víře a především ke smíření a sjednocení ve farnosti. R. 1670 přichází nakrátko jmenovaný administrátor Václav MERKLÍNSKÝ. protože je počítáno s dalším nově jmenovaným duchovním správcem Je jím v r. 1671 konsistoří jmenovaný Matouš SEKERA - jak kronika říká - "vir venerabilis" muž vážný. vznešený. Pro jeho dobré schopnosti především pastorační, dostává do správy v r. 1674 další farnosti a to Šebířov a Kamberk, které spravuje až do své smrti v r. 1675. Aby farnost nebyla opuštěna, je jmenován nový duchovní Jiří ČENĚK, kněz, který navazuje na dílo svého předchůdce a snaží se je upevňovat. Svoji pastorační práci vykonává 4 roky do r. 1679 do příchodu nově jmenovaného kněze Jiřího MARŠÍČKA. Po 3 roky vykonává svůj svěřený úkol péče o farnost, kdy na jeho místo nastupuje v r. 1682 opět kněz velmi dobrých vlastností a schopností, jak kronika říká "vir venerabilis" Matouš WIRTH, svou péči zahrnuje farnost po 1 rok. V r. 1683 přichází nové jmenovaný duchovní P. Šebestián PRÁŠEK, kněz, který se zaměřuje na generální duchovní obnovu celé farnosti. Chce vést věřící lid k hlubšímu pojetí víry o duchovního života, především intenzívnější účastí na mši svaté a přijímání svátostí Přes četné nepochopení a také překážky, které jsou mu vystavovány, se mu podaří přivést lid k hlubší jednotě pramenící z tohoto duchovního života.

Rok 1683

Farnost dostává také pomocného kněze Jana Václava LHOTSKÉHO, protože kněží se starají o 5.702 věřících. Kněz Lhotský je dobrým pomocníkem pana děkana Práška a pomáhá věrně svému nadřízenému v pastorační práci, která má za úkol přivést všechny bez rozdílu k jedné pravé víře - víře v Ježíše Krista.

Rok 1684

Kostel sv. Martina dostává svého patrona, který je ustanoven konsistoří k péči a ochraně kostela. Kostel jako kolátora (fundace) dostává postupně další majetek v podobě polí a lesů, z jejichž výtěžků je fundace udržována co do potřebných výdajů na činnost. Jsou to většinou dary od věřících, kteří svůj majetek odkazují na tento účel. Ve farní kronice jsou i jména těch, kteří odkazují např. značnou část svého majetku na tento účel, jehož záměrem je rozšíření dosavadního kostela co do velikosti stavby a také i potřebnosti, protože kostel stávající není dostačující svou velikostí potřebám farnosti pro pastorační účely.

K základní farnosti mladovožické jsou přiřčovány v letech 1685-b další obce. jako např. Vrcholtovice, Zhoř, Smilovy Hory, Hoštice, Neustupov k tomu, aby v nich byla prováděna především pastorační práce. Na práci v pastorační a především na záměr p. děkana Práška navazuje jeho nástupce, který je jmenován do úřadu r. 1702 a je jím P. Daniel SLAVÍK. Stará se o farnost spolu s P. Lhotským a z výnosů fundace obohacují kostelní depozitář o potřebná roucha ke slavnostním bohoslužbám a jiné potřebné věci.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1700-1780

FARNÍ KRONIKA Z LET 1700-1780

Rok 1707

V r. 1707 je jmenován mladovožickým děkanem P. František MÁJ. Svůj úřad spravuje 10 roků, 1716 dostává dalšího fundátora Pavla DOLEŽALA, který podporuje i svým majetkem potřeby farnosti. Děkan Máj zakládá farní archiv, který obohacuje o četné vzácné knihy a rovněž i potřebný inventář k bohoslužebným účelům. K významné změně ve farnosti dochází v r. 1717, kdy přichází nový patron farnosti, kterým je hrabě Ferdinand KÜENBURG, Z výtěžku fundace je pamatováno dílem na potřeby farnosti, rovněž i méně majetných podporou a také i podporou chudým.

V dalších letech se pak farní kronika zabývá výší dodávek odváděných jednotlivými jí svěženými kolátorami a to buď v naturální formě, nebo i peněžní.

V těchto letech dochází i k závažné změně ve farnosti Janovské, jak píše farní kronika, kdy dostává svého duchovního správce na přání patrona Kuenburga P. Pavla KLÁŠTERSKÉHO. V té době celá kolatura mladovožická nabývá značného územního rozmachu co do počtu spravovaných obcí a farností.

Významným podílem na rozšíření a obnovení děkanského kostela se zasloužil p. děkan Ondřej JUNGR, který v r. 1756 začíná vykonávat svůj úřad a také buduje kapli sv. Barbory zpočátku jako hrobku. Zasloužil se i o rozvoj dalších farností, jako Oldřichov, Neustupov, Šebířov. Mezitím se mění také fundace, tzv. patroni farnosti jako např. v r. 1729 Jan LHOTSKÝ, r. 1730 Václav VÍTEK, 1737 Maxmilián LHOTKA, 1737 Anna MALOVECKÁ.

1741 - za četného přispění všech věřících je pořízen menší zvon k účelům bohoslužebným a k větší slávě Boží.

Rok 1745

V roce 1745 dostává farnost nového patrona - v pořadí 12tého, aby se staral o její potřeby co do materiální stránky a je jím jmenován Václav LUKAVECKÝ. Na jeho místo po krátké době nastupuje v pořadí 13. patron se svým obnosem Václav MALOVESKÝ. Stará se o farnost do r. 1747, kdy je jmenována Kateřina MÜLLEROVÁ. Po ní je jmenován 15. patron Jiří VOLF opět na 1 rok, kdy jej nahrazuje lóty patron a správce Adam BURIAN, to je v r. 1748. V r. 1751 hlavním patronem Kuenburgem je jmenován správcem farnosti, tedy 17tým Václav RŮŽIČKA. V tomto roce hlavní patron Kuenburg nechává zhotovit pro stávající kostel novou křtitelnicí a jeho nástupce Leopold opět nový zvon, který slouží především jako umíráček. Pečuje pak o rozšíření dalšího inventáře kostela. V r. 1752 je patronkou kostela Zuzana SVOBODOVÁ a v r. 1753 Adalbert JENŠÍK.

Rok 1756

28. srpna 1756 je uveden hlavním patronem farnosti hrabětem Františkem Kuenburgem na úřad děkana mladovožického muž 'značných duchovních a pastoračních kvalít' P, Daniel Volfgang PELIKÁN. Věřící lid jej přijal za četných ovací a s povděkem. Byla to slavnost pro celou farnost - ten den, kdy se konaly slavnostní bohoslužby spojené s oficiálním obřadem uvedení, který byl spojen s přísahou z úst nově jmenovaného děkana, že jak kronika uvádí : 'bude pečovat s otcovskou láskou podle Písma sv. o jemu svěžené duše a to ve ctnostech víry, lásky a věrnosti církvi svaté'.

Rok 1758

V roce 1758 je přičleněno ke zdejšímu beneficiu další a to Bendovo Záhoří, r. 1762 dostává svého ochránce a patrona kostel sv. Mikuláše (dnes hřbitovní kaple). v R. 1765 dochází ke vzájemné dohodě mezi patronem a zdejším panem děkanem Pelikánem o vytěžování nákladů na potřeby ekonomického rázu udržování farnosti a to tak, že každý podle výnosů ze svých fundací se bude podílet vždy podle možností jemu daných - t. většinou z přebytků při hospodaření. Mělo to i pozitivní dopad, protože mohly být postupně pořizovány další věci do mobiliáře kostela i fary a tak rozšiřován majetek i vybavení kostela i fary.

Rok 1771

9.3.1771 je jmenován patronem Kuenburgem děkanem farnosti P. Václav Antonín VINAŘ. S otcovskou péčí se staral o svěžené duše, především je upevňoval v hluboké víře a lásce k Bohu. S děkanem Vinařem byl v Mladé Vožici také současným kaplanem jeho bratr František, který mu rovněž pomáhal jako kooperátor vožické fary. Ten

zemřel 4.4.1781. Pan děkan Vinař zemřel 29.11.1988 a 2.12.1788 byl pochován na mladovožickém hřbitově u zdi kaple sv. Mikuláše. Spravoval také 13 roků farnost Šebířov.

Rok 1773

V roce 1773 přesněji na základě rozhodnutí arcibiskupství pražského ze dne 8.4. dochází k rozšíření kolátory mladovožické o další místa a to obce Mostek o Blanice Jako filiálky se všemi majetky, které k těmto osadám patří. V Blanici pak posléze a to z rozhodnutí biskupství českobudějovického, se v tamním kostele sv. Václava začínají konat bohoslužby a to v předem označených nedělích a svátcích významného charakteru. V tomto roce je jmenován pro toto území také hlavním patronem Jeho pomocník, tedy tzv. kolátor a to pro zabezpečování po stránce ekonomické František ADDA. Funkcí je pověřen na 4 roky. Pamětní kniha pak podrobně zaznamenává jména těch, kteří jsou povinnováni odváděním dávek pro děkanský úřad z pronajatých pozemků buď formou naturální, t. obilí a jiné zemědělské plodiny, nebo peněžní a rovněž nám kniha zachovala mapku pozemků, které patří do vlastnictví děkanského úřadu.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1780-1790

FARNÍ KRONIKA Z LET 1780-1790

V dalších letech má farní kronika zmínku o tom, jak se mění jednotliví fundátoři - r. 1777 - Tomáš ZDEBORSKÝ z Bendova Záhoří, r. 1779 Jan ROZKOŠNÝ, r. 1781 František KUBEC. Rovněž i o tolerančním dekretu od císaře Josefa II, který umožňuje shromažďování se k bohoslužbám i ostatním církvím kromě církve katolické. Ostatní církve mají k tomu stanoveny přesné pokyny - kdy a za jakých podmínek a samozřejmě i kde. Dekret vybízí k toleranci se všemi, kteří nejsou katolíky.

Rok 1782

Rok 1782 - kdy se stává patronkou farnosti Marie Anna z ADDY, dochází k četným obrátům ve farnosti a to proto, že tato žena zasahuje zdejšímu duchovnímu i do jeho práce a to především pastorační. Dochází k četným přestupkům (vypsání) z církve římskokatolické a přepsání k církvi jiné-např. jak kronika uvádí k 23. 3. 30 mužů, 36 žen, posléze 24 mužů, 36 žen a tak to pokračuje po 4 roky jejího působení. V téže roce vchází v platnost také nové nařízení v odměňování duchovních za jejich práci a pastorační úkony. Výše je stanovena podle velikosti spravovaného území hodnosti duchovního a také podle počtu pomocných duchovních, t. kaplanů. Dělení příjmu provádí sám duchovní a je také jeho povinností podle zdravého uvážení část prostředků získaných přenechat ve prospěch a potřeby farnosti. Pan děkan Vinař vypisuje ve farní kronice i jména těch, kteří jakýmkoliv způsobem - podporou - danou ve prospěch farnosti se připravují na ještě lepší zdokonalení a obohacení především kostela, jeho depositáře i vnitřku.

Rok 1784

V r. 1784 příkazem nejvyššího vládce a císaře jsou ke zdejší kolatuře (farnosti) připojena další obročí, spočívající v obcích Frant. Ves, Záhoří se vším k tomu náležejícím majetkem.

Rok 1785

Opět příkazem zrušena komunita řeholního společenství zasvěceného Nejbl. P. Marii - jejího navštívení, která měla ve své především charitativní péči všechny potřebné - nemocné, opuštěné, strádající, o které s mateřskou láskou pečovala. Na základě dekretu vydaného v Praze dne 28.7.1792 byla tato komunita založena a své úkoly jí svěřené vykonávala.

Rok 1785 je velmi významný, protože na základě rozhodnutí nejvyšší hlavy církve, t. papeže a po poradě s pražským arcibiskupem jsou založena nová biskupství v čechách - je jich 5 - a rozhodnuto o jejich přesných územních hranicích. Tak např. o pražském arcibiskupství, jako o hlavním v království českém hovoří farní kronika o územích, která k němu patří : jsou to samozřejmě Praha a k ní příslušející území, jako berounsko, kuřimsko, plzeňsko, rakovnicko s příslušnými územními celky. Litoměřické biskupství a k němu příslušná území litoměřicko, boleslavsko, žatecko. Dieceze hradecká a příslušná území : hradecko, bydžovsko, chrudimsko, čáslavsko. Nové zřízena dieceze budějovická a k ní táborsko, budějovicko, prachaticko, plzeňsko, klatovsko.

Rok 1788

Významnou událostí bylo také nejen pro farnost, ale i pro celou Mladou Vožici v r. 1788 vybudování nové školy. Stará škola byla již nedostačující a nevyhovovala a proto za přispění především patrona obce i všech ostatních občanů byla, jak kronika říká, vybudována nová škola jako perfektní dílo. 13. října bylo slavnostní otevření školy, kterého se zúčastnila Marie, Tereza, komtesa Kuenburgová, pan děkan Vиноř, který byl pověřen slavnostním proslovem a posvěcením dokončeného díla a rovněž i pan kaplan Jan Antonín Morávek. Jsou v kronice i jména nově přichozících učitelů spolu s nově jmenovaným panem řídícím Karlem ŠAURKEM, pak např. učitelé Josef ČECH, Josef LIVERING, František HERŠMAN, Josef ČERNÝ, Václav ROSOL, Tomáš STRNAD, Václav VOLE. V r. 1788 také umírá v Pánu pan děkan Vиноř, který se velice zasloužil o duchovní, ale i o materiální rozkvět farnosti a byl s velkou úctou od všech lidí pochován. Úřadu děkana se ujímá v r. 1789 kaplan Jan Antonín MORÁVEK, kterému je svěřena do péče celá spravovaná kolátora, zahrnující podle práva určeného duchovní péči o všechny přidělené obce k děkanství mladovožickému. Úřadu se ujímá dne 6. ledna 1789.

Rok 1789

4. října roku je slavnostně při bohoslužbách posvěcena nová kazatelna, kterou nechal pořídit pan děkan spolu s patronem a také souhlasem biskupství. Tohoto obřadu se zúčastnil samozřejmě patron Kuenburg, děkan a slavnostní obřad sloužil generální vikář František HYNEK. V témže roce se stává již v pořadí 33tým fundátorem (starostou) farnosti pan Jiří VAŠINA z Mostku.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1790-1870

FARNÍ KRONIKA Z LET 1790-1870

Rok 1790

1790 opět za přispění a aktivity pana děkana a všech ostatních, především věřících, dochází k obnově kostela. Ten je rozšířen a v některých částech také obnoven. Akce si vyžádala značných výdajů, ale vše bylo vykonáno, jak kronika říká 'k větší cti a slávě Boží, tak jako i ve SZ začal budovat král David stánek Boží pro lid a především pro duchovní povznesení mladovožické farnosti'. Výdaje, které byly vynaloženy na obnovu a rozšíření kostela se odrazily i na majetku farnosti, která byla zchudlá, ale v krátké době se opět za přispění všech věřících mohly poříditi nové bohoslužebné knihy (misály), které měly sloužit především pro větší slavnosti, konané ve farnosti.

Rok 1791

V roce 1791 za přispění patronky kostela Terezy komtesy z Küenburka je rozšířen další potřebný mobiliář kostela a to především - jak kronika říká - ornát, 2 dalmatily, pluvíál pro bohoslužebné účely. Není zapomenuto ani na filiální kostel v Janově, kde se vyměňuje v témže roce stará a již nevyhovující dlažba za dlažbu novou.

O roce 1789 se zmiňuje farní kronika jako o neblahém vlivu na víru lidstva tzv. ateistickou rebelií galskou, která měla na svědomí mnoho lidských životů. Především to byli kněží, kteří umírali pro obvinění z fanatismu a také i mnoho věřících. Nejčastější smrt byla buď ohněm nebo mečem. Popravy byly konány hromadně. Po skončení tohoto fanatického hnutí a povstání přichází opět období klidu, především pro farnosti a věřící.

Rok 1792

V roce 1792 za četného přispění věřících v podobě darů, rovněž i děkanství byla v kostele zbudována nová kazatelna pro hlásání a výklad Božího slova při významných církevních příležitostech - slavnostních bohoslužbách. Stejně tak o rok později, t. 1793 dochází k doplnění a rozšíření inventáře o nová potřebná bohoslužebná roucha, která jsou rovněž určena pro používání při slavnostních bohoslužbách.

Rok 1794

V roce 1794 dokončena přestavba kostela. Dílo učiněno k větší cti a slávě Boží ve prospěch lidu věřícího a za dobré kvality. Téhož roku zvolen v pořadí 34tý patron ve farnosti, pan Jakub ZEDNÍK. Pečuje o farnost a její majetek krátký čas (asi 1/2 roku) a po něm 35tý patron Bartoloměj KUČERA z Bendova Záhoří. Na vnitřku kostela je pořád pracováno v různých formách vylepšování - např. vylepšení presbytáře, rozšíření kůru, obohacení o další potřebné věci (lavice apod.), sochy. Na tomto dle se velkou měrou podílel pan Matyáš HORKÝ. Je povolán k provedení této práce z Prahy od řádu Pavlánů. Je mu zde poskytnuto vše potřebné, počínaje ubytováním, materiálem potřebným k vykonání práce a všemi ostatními potřebnými věcmi. K větší cti a slávě Boží a ku prospěchu celé farnosti - všech věřících je slavnostně dokončeno a předáno dílo 21. září. Byl to slavnostní den pro celou farnost. Obřadu se zúčastnil i hlavní patron pan hrabě František KÜENBURG.

Rok 1796

V roce 1796 jmenován pomocným patronem (správcem) v pořadí 36tým pan Václav VOLF, v té době senátor, jemuž je do správy svěřen opět veškerý majetek, který vlastní zdejší děkanství. Ten je rozdělen po částech dalším dvěma pomocným správcům p. Františku VOBORĚLOVI a Františku STRNADOVI, kteří mají povinnost z výtěžku získaného z majetku pronajatého odvádět určitý podíl ve prospěch děkanství.

Rok 1797

V roce 1797 jsou v kostele pořízeny také malé postranní pokladničky pro dobročinné příspěvky a dary od věřících, které mají sloužit svým výtěžkem pro potřeby kostela, především v záležitostech doplňování a obnovování potřebného inventáře. Bylo zapotřebí také obnovit střechu kostela v Janově, která byla rovněž vykonána a na nákladech na obnovu se podílel patron, děkanský úřad a věřící, kteří přispěli svými dary.

Rok 1798

V roce 1798 je jmenován do farnosti kaplan Václav PERNET, který je pověřen duchovní správou podle přesně stanovené smlouvy, která jej pověřuje určenými úkony v duchovní činnosti. Smlouva je učiněna na popud zdejšího pana děkana a potvrzena oběma stranami.

Rok 1800

Rok 1800 - když kostel opatřen byl uvnitř vším podle představ zdejšího duchovního k větší cti a slávě Boží, a také podle přání věřících k větší kráse celého kostela a dokončeno obnovou a doplněním hlavního oltáře o některé prvky, uzavřel zdejší duchovní pan děkan Morávek smlouvu o pořízení lepších varhan pro kostel a to s miličínskou farností. To bylo také učiněno r. 1800 a stávající varhany byly zaměněny, protože zdejší už nevyhovovaly potřebám chrámu. Za nové pořízené varhany musel být také zaplacen potřebný finanční vyrovnávací obnos 1.500, na kterém se podílela jak farnost, tak i patron. Varhany byly převezeny a instalovány, rovněž i rozšířeny, aby vyhovovaly pro kapacitu zdejšího kostela, o jeden celý manuál a o další rejstříky.

Krátce poté se konaly v kostele sv. Martina dvě významné události. Jednak oslavy výročí svateb - čestného občana města MLÁDKA a jeho choti Terezie a patrona kostela Leopolda KÜENBURGA s kněžnou Zdislavou, rozenou Valdštejnovou. Posléze pak kněžská svěcení. 2. února to byl novosvěcenec P. Jan VOBORIL, který byl také ustanoven kaplanem v Mladé Vožici a posléze 22. listopadu novosvěcenec P. Antonín KRÁL, který byl ustanoven kaplanem v Miličíně. Slavnost proběhla za velké účasti věřících, především patrona a jeho manželky, od kterých také novosvěcenci přijali četné dary, bohoslužebná roucha a také i četné dary v podobě peněz a jiných potřebných věcí.

V roce 1802 byly stávající varhany zcela předělány generální opravou a byly jako nové. Proto kronika zaznamenává tuto akci jako pořízení nových varhan.

Rok 1803

V roce 1803 pro větší slavnosti a akce ve farnosti pořizují se nová bohoslužebná roucha, především dokonalejšího a svátečnějšího rázu, aby se mohla používat k větší cti a slávě Boží. Je to vlastně taková poslední akce zdejšího pana děkana Morávka, který se o to zasloužil, protože se dostavuje se stářím i nemoc a pan děkan odchází na zasloužený odpočinek - je přitom jmenován čestným občanem mladovožickým na podnět zdejšího patrona a také kanovníkem u sv. Víta v Praze a to v r. 1805 - 22. srpna. Zároveň je jmenován novým správcem a děkanem farnosti P. Jan Václav BOUKAL. Uveden do tohoto úřadu je při slavnostních bohoslužbách za hojně účasti věřících patronem farnosti hrabětem Leopoldem Küenburgem. Pan děkan nové jmenovaný, má velké zásluhy, především při zvelebování interiéru kostela a rozšiřování bohoslužebných rouch a dalších potřebných věcí. Např. v r. 1809 jsou obnoveny obrazy na postranních oltářích, v r. 1810 pořízena nová monstrance, 12. srpna téhož roku pořízeny obrazy nové křížové cesty, nový kalich. 11. srpna 1812 umírá hlavní patron chrámu a farnosti hrabě Leopold KÜENBURG. Jeho tělo při velkolepém pohřbu je uloženo do kaple sv. Mikuláše.

Rok 1827

V roce 1827 je pořízen nový obraz P. Marie do kaple na hradě, v r. 1832 podle kroniky. umírá pan děkan BOUKAL, v tomto roce je také ve Vožici zřízena pošta. V roce 1833 a 1836 opět učiněny určité vnitřní úpravy vnitřku kostela (přemísťování různých věcí na jiná místa v kostele). Na tom mají zásluhu jak noví patroni, tak i kněží.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1870-1875

FARNÍ KRONIKA Z LET 1870-1875

Rok 1871

V roce 1871 - 19. ledna - po smrti pana faráře POKORNÉHO, ujmá se farnosti P. Jakub KREJČÍ. Tento den je jmenován do tohoto úřadu. 12.9.1871 vychází královský reskript od císaře a krále Františka Josefa I, který nabádá k zpevnění pokoje, míru a jednoty, ve kterých se všechny, jím spravované země v současné době nalézají. Chce také podle toho císař učinit určitý výnos, založený na právech a povinnostech každého občana, která by si plně osvojil a také přijal. Jeho ušlechtilé záměry a počáteční plány se nakonec zvrhly.

Rok 1872

Z 25. na 26. května 1872 strhla se nad okresy hořovickým, náchodským, berounským, královickým a žateckým kruté bouře až v průtrže mračen a z toho povstala velká povodeň. Podle vykázaných škod, které byly způsobeny, šlo o finanční částku 8 mil. 885.450 rakouských zlatých.

O život přišlo celkem 240 lidí. Byly proto konány sbírky na pomoc postiženým. V Mladé Vožici dělaly sbírky výnos přes 400 zlatých. Téhož roku byl v Praze ve slévárně Betlmanově přelit prostřední zvon filiálního kostela janovského, protože byl puklý. Přelití stálo 387 zlatých a bylo to zapláceno z výnosů kostela janovského. Nový zvon byl 21.5.1872 od světícího pražského biskupa Dr. Karla Františka PRŮCHY posvěcen na jméno VÁCLAV. V tomto roce bylo také nutno přistoupit k opravě kostela Všech svatých v Janové, protože byl již zpustlý. Přifařené obce učinily sbírku na opravu a každý podle svých možností daroval peněžní obnos na tuto akci. Hrabě a patron pan Karel z KÜENBURKU věnoval potřebný materiál zdarma, takže oprava si vyžádala vcelku 1.000 zlatých. Oprava se udělala jak vně, tak i uvnitř včetně restaurování obrazů a soch - většinou zlacením.

27. října 1872 v neděli byl pak kostel při slavnostních bohoslužbách vysvěcen. Úkon provedl pan vikář, delegovaný od pana biskupa Jirsíka, P. Augustin HUGR, za asistence šebířovského pana faráře P. Františka SOUKUPA a P. Josefa ZÁKOSTELSKÉHO, místního kaplana. Ve stejné špatném stavu se nacházel i hřbitovní kostel sv. Mikuláše, na jehož opravu byla učiněna rovněž sbírka, pan patron dal potřebný materiál a odpoledne v tutéž neděli, t. 27. října 1872 byl i hřbitovní kostel opravený, při bohoslužbách posvěcen. Odtud se pak konal slavnostní průvod do děkanského kostela, kde byla celá slavnost zakončena adorací a požehnáním.

Rok 1873

V roce 1873 byly ke konci roku pořízeny 2 nové zpodobnění z kostelního jmění a v kostele umístěny, opraveny oboje dveře spolu i s celou sákristií.

Rok 1874

V lednu r. 1874 byla obnovena krizová cesta, stejně i 2 velké postranní obrazy u hlavního oltáře, představující svatou rodinu a nanebevzetí P. Marie. Oprava stála 107 zlatých a opět to byl dar od věřících na popud pana faráře. Při této opravě byly umístěny nové kříže na jednotlivá zastavení křížové cesty, které tam dříve nebyly. V r. 1874 byla také zevrubně opravena křížová cesta, která je postavena kolem chrámu P. Marie na Hradě. S tímto byla spojena i úprava celého okolí kolem chrámu, počínající úpravou přístupových cest a konče vysázením přes 2.000 stromků pro zkrášlení celého okolí.

Některé obrazy zastavení křížové cesty už nebyly znát a znovu je obnovil pan LEHMAN z Prahy. Celý náklad na opravu si vyžádal téměř na 1.000 zlatých a byl pořízen obětavostí osadníků. Při té příležitosti byl také celý kostel P. Marie na hradě opraven a vybílen i zvenčí. Celou akci ocenil pochvalným listem otec biskup z českých Budějovic Jan Valerián JIRSÍK, který předal panu Fr. Lad. MATOUŠKOVÍ -městskému radovi. 15. srpna o pouti k P. Marii na hradě bylo celé toto dílo slavnostně posvěceno D.p. kvadriánem z řádu sv. Fr. z Votic, velká slavnost tato v celé farnosti byla zakončena ve farním chrámu Páně slavnou mší svatou.

Nejdůležitější ale, co se v r. 1874 stalo bylo to, že farní chrám sv. Martina na děkanský a fara mladovožická s církevním schválením byla povýšena na děkanství na všechny časy. Biskup Jan Valerián JIRSÍK k tomu vydal potřebný dekret a pak 8. prosince o slavnosti Neposkvrněného početí P. Marie byl při slavnostních bohoslužbách dekret přečten všem věřícím. Poslední významnou akcí pro celé město toho roku, t 1874 bylo zřízení městského vodovodu, ke kterému přispěl pan děkan KREJČÍ.

Stávající vodovod vedl přes zahradu a využíval jej majitel panství hrabě Karel KÜENBURG. Protože Vožice trpěla v té době nedostatkem užitkové vody, byla na souhlas pana děkana a se svolením hraběte udělána přípojka, která vedla přes děkanskou zahradu a dvůr do města, aby se mohli na ni napojovat další zájemci. Za jakých podmínek má toto vše proběhnout, na to byla učiněna písemná smlouva, pod kterou se podepsali František ŠTIBRAL - radní, Ladislav Fr. MATOUŠEK - radní, Pavel DUŠEK za měšťanstvo a pan děkan KREJČÍ.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1875-1880

FARNÍ KRONIKA Z LET 1875-1880

Rok 1875

Rok 1875 byl nepříznivý pro osadu mladovožickou živelnými pohromami. Na sv. Jana Křtitele - 24.6. - to bylo krupobití, které během 1/4 hodiny poničilo téměř veškerou úrodu a to jak v Mladé Vožici, tak i ve Staniměřicích, Horních a Dolních Koutech, Nahořanech a částečně v Radvanově a Bělči.

27. června v noci ze soboty na neděli opět bouře, kdy uhořel blesk do chrámu P. Marie na hradě. Blesk sjel až do vnitřku kostela, spálil široký zlacený rám obrazu P. Marie na oltáři, stejně i zlacený oltář a sjel do země, obraz P. Marie však nepoškodil.

Dne 3. července toho roku, strhla se opět nad Vožici velká bouře, z níž vzešla povodeň, která zničila celý mlýn. Obyvatelé přispěchali postiženým na pomoc a zachránili jim životy. Mlýn však vzal za své, celý se sesypal od základů. Jak kronika říká : 'Bůh dopouští, ale neopouští', takže za pomoci občanů bylo uděláno to nejnnutnější, aby ještě toho roku mohla rodina mlynáře Františka RAJSKÉHO bydlet a mít střechu nad hlavou.

Dne 29. června na den sv. apoštolů Petra a Pavla v 1/23 odpoledne zesnul v Pánu korunovaný král český a císař rakouský Ferdinand Dobrotivý na pražském hradě, uprostřed svých věrných Čechů, mezi nimiž byl a žil od doby zřeknutí se trůnu přes 26 let.

V měsíci září a říjnu byla přeložena nová střecha děkanského chrámu sv. Martina. Přeložení stálo po odečtení nákladů na materiál, povoz a nádenickou práci 110 zlatých.

Rok 1876

Školní budova, postavená v letech 1869-71 nedostačovala, protože měla 3 třídy. V r. 1876-7 po zakoupení přilehlého domku a za četné pomoci občanů je rozšířena na školu o 5ti třídách, pan děkan přidává pro tuto potřebu i část vlastního děkanského pozemku. Za tímto účelem je také učiněna písemná smlouva mezi městem a děkanstvím, jak bude umístěna školní budova.

Smlouva byla potvrzena i biskupstvím českobudějovickým dne 13.5.1876. 25. května 1876 světil pan děkan základní kámen ke stavbě, do něhož byla vložena památná listina. Na stavbu nové školy byl stanoven základní rozpočet 31.582 zlatých. 9. února 1876 byla učiněna veřejná dražba na tuto akci, nakonec akce přenechána panu staviteli Jindřichu ŠPIRHANZLOVI, který učinil nabídku nejnižší a to 24.250. 6.000 činily příspěvky zemské a ostatní částky byly dotovány z darů a příspěvků - z Vožice a přilehlých k tomu obcí. Každý podle svých možností.

Placení a vybírání těchto příspěvků nebylo snadné, protože v r. 1875 panovala velká neúroda a mimoto mnoho obcí bylo postiženo povodněmi a krupobitím. Počet domů ve městě Mladá Vožice v té době je 284, v Pavlově 16 a počet obyvatelstva 2.190. Ve městě Ml. Vožice mimo jiné je také C.K. okresní soud, C.K. berní úřad, obecní úřad, C.K. notářství, C.K. četnictvo, C.K. finanční stráž, stanice hřebčinská, vrchnostenský důchodový úřad, občanská záložna, dobrovolný sbor hasičů, C.K. pošta a telegrafní stanice, okresní výbor, lékárna, doktor medicíny a chirurgie, ranhojič, pivovar a vlnopalna. Kronika se ještě vrací k tomu, jak byl vybudován vodovod. 1874 - děkanskou zahradou a městem vodovod na Pondělek zřízen a tam nová kašna postavena. Před novou školou bude také na místě nynější nádržky vystavena nová kašna.

Rok 1877

Dne 8. září 1877 na slavnost Narození P. Marie, to bylo v sobotu", protože ten den na sobotu připadl, světil pan děkan v chrámu Páně za asistence místního kaplana P. Josefa ZÁKOSTELSKÉHO prapor dobrovolných hasičů mladovožických. Toho dne kolem 10. hod. dopoledne za zvuku hudby, střelby z hmoždířů a slavnostního vyzvánění přišel hasičský spolek domácí, doprovázený spolkem hasičů pacovských a delegací hasičů tábořských stejně i místními samosprávnými úřady a velkým množstvím domácích i přespolečného lidu do děkanského chrámu, kde byl na čestném místě uložen prapor.

Když všichni zaujali svá místa, pan děkan měl k tomu také proslov a pak prapor posvětil, pak 3 hřeby ve jménu Nejsv. Trojice do praporu zarazil, pak se připojovali další hodnostáři a dělali podobný úkon - zarážení hřebů. Potom byla slavná mše sv. a ukončena slavnost společnou hostinou v hostinci pana Matěje ROSOLA. Odpoledne pak následovalo veřejné cvičení hasičů na náměstí. Tento den byl slavný pro město, ale další - tedy neděle 9. září 1877, na níž připadl svátek jména P. Marie byl o to slavnostnější, protože ten den byla svčena nově vybudovaná škola, která během 2 let nákladem více než 30.000 byla vybudována.

Časně zrána oznamovala střelba z hmoždířů blížící se slavnost, téměř ze všech domů vlály prapory a ze všech stran se hrnul lid, aby se mohl účastnit slavnosti, která měla začít v 10.00 hod. dopoledne. Již k 9.00 hod. se scházela školní mládež, řemeslnické spolky se svými prapory, úřady a všichni hosté na náměstí, kam přijel potom c.k. místodržitelství rada a okresní hejtman tábořský pan Jan BRADÁČ.

K 10.00 hodině se potom hrnul průvod od záložny po náměstí, který čítal několik tisíc lidí k děkanství, kde se k němu připojilo duchovenstvo. Průvod obešel náměstí a zastavil před novou školní budovou, vkusně ozdobenou, kde se zastavili -školní mládež, spolkové, úřadové a hosté. Ostatní lid zaplnil celý zbývající prostor od školní budovy až ke kostelu tak, jak udává pisatel kroniky, že by bylo ani jablko nepropadlo.

Za posvátného ticha vstoupil pan děkan na kazatelnu, udělanou k tomu účelu u hlavních dveří školní budovy a měl slavnostní řeč. Po ukončení řeči provedl pan děkan za asistence důst. pana faráře Josefa DECARY, faráře novoveského a velebného pana Josefa ZÁKOSTELSKÉHO, místního kaplana posvěcení školy. Po ukončení obřadu se opět průvod odebral do chrámu Páně, kde byla sloužena slavná mše svatá. Celá slavnost zakončena v 1.00 hod. odpoledne slavnostním obědem v hostinci u Rosola.

V prosinci 1877 byl jmenován P. Josef ZÁKOSTELSKÝ, který od r. 1869 v Mladé Vožici kaplanoval, farářem ve Vrcholečovicích. Na to místo nastoupil 27. prosince 1877. Na jeho místo, jako kaplan do Mladé Vožice přichází P. Matěj LAJER a to 5. ledna 1878.

Rok 1878

V roce 1878 byla provedena vnitřní oprava filiálního kostela v Blanici. Přispěly na opravu jak zdejší, tak také ostatní dobrodinci. Značnou část - 50 zlatých - darovala na žádost pana děkana mladá kněžna Eleonora ze SCHWARZENBERGŮ, takže kromě opravy mohlo být pořízeno ještě nové mešní roucho černé barvy, kaditelnice a kropenka.

Oltářní obraz P. Marie a sv. Václava maloval akademický malíř pan Václav ŠEBELE, toho času asistent při obecné vyšší reálné škole v Písku a pozlacení oltářů provedl pan Antonín STULÍK z Bechyně. Svěcení oltářů učinil P. Augustián HEGER, biskupský vikář a farář v Hošticích, pan děkan měl kázání a zpívanou mši svatou za velké účasti lidu.

11. února 1878 vydán byl pastýřský list prostřednictvím vik. úřadů, který obsahoval smutnou zprávu o smrti papeže PIA IX. Zemřel 7. února mezi 5. a 6. hod. večerní, ode všech milovaný ve stáří 86 let. Úřad od Boha svěřený spravoval téměř 32 let tak dlouho, jako žádný z jeho předchůdců. Jeho papežská léta převýšila skoro o 7 let sv. Petra. Když se vykonaly smuteční obřady předepsané pro církev pastýřským listem 22. února 1878, je rozeslán nový pastýřský list, který přinesl novou radostnou zprávu o zvolení nového svatého otce kardinála Joachima Pevvi, který přijal jméno LEO XIII. Zvolen byl za papeže 20.2.1878 a do úřadu uveden 3. března.

Rok 1879

V roce 1879 byl pomocí všech obnoven oltář P. Marie na Hradě. Práci převzal pan Josef TÄUBEL pozlacovač z Budějovic. Práci provedl za smlouvenou částku 150 z 1.80 krejcarů. Truhlářské práce na oltáři provedl pan Jan MARŠÍK, truhlář v Mladé Vožici za 10 zl. Dovoz oltáře stál 7 zlatých 40 kr. Renovaci bylo nutno provést proto, že toho roku - 1878 - okolo půlnoci se strhla nad Mladou Vožicí bouře, při níž udeřil blesk do kaple, vjel severním oknem do kaple, srazil omítku na kopuli. odtud sjel na oltář, objel veliký rám obrazu Mariánského a spálil na něm pozlacení, ale obraz vůbec neporušil.

Spálil také pozlacení na oltáři i sádrové andělíčky zničil, sjel pak po mramorových schodech. od nich částku, jak dosud vidno urazil do lodě chrámové a pak zmizel. Posvěcení opraveného oltáře provedl pan děkan sedmou nedělí po sv. Duchu r. 1879. Vše opět učiněno slavnostně, počínaje průvodem od děkanského kostela na hrad, kde v 10.00 hod. byl proveden celý obřad a zakončen průvodem zpět do děkanského kostela, kde byla adorace a požehnání s nejsvětější svátostí oltářní.

Dne 9. června 1879 po 4. hod. odpolední přitáhly černé mraky od Miličina, které jak tam, tak i zde vychrlily tolik vody, že z toho vznikla povodeň. Vzešla tím velká škoda všem těm, kteří měli louky kolem potoka.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1880-1885

FARNÍ KRONIKA Z LET 1880-1885

Rok 1880

V r. 1880, dne 13. května, kdy už všechny stromy kvetly, udeřil takový mráz, že stromy všechny pomrzly. Na podzim r. 1880 je vydána od sv. Otce Lva XIII. památna encyklika "grande munus" (přeloženo velká povinnost), kterou nařizuje, aby v kalendáři římské a obecné církve byl vložen a každoročně byl slaven s velkou úctou svátek svatých Cyrila a Metoděje. Za tento dar chtěli Slované poděkovat sv. Otcem a proto se rozhodli učinit děkovnou pouti do Říma koncem června a oslavit tam svátek sv. Cyrila a Metoděje spolu se sv. Otcem. Této pouti se účastnil také zdejší pan děkan a popisuje její průběh od samého počátku až po slavnostní zakončení v Římě. Byl to pro všechny slované krásný duchovní zážitek, zvláště setkání se sv. Otcem. 6. července po rozhovoru se sv. Otcem přijali všichni poutníci od něho apoštolské požehnání a vrátili se domů 13. července večer. Pout trvala 3 neděle.

Rok 1881

21. srpna 1881 pisatel kroniky zaznamenává opět povodeň, která postihla mladovožicko. K večeru kolem 5. hod. začala krupobitím, které poničilo všechnu zbývající úrodu. Kroupy, doslova cituji : 'velikostí jako vlašský ořech', vše poničily, stromy vyvráceny, větve zpřerázeny a ovoce se stromů na zem sráženo. Lidé všichni lomili rukama nad tou pohromou, jen v jednom domě se veselili a to v hostinci na radnici, nebo jak se říká v záložně, který měli od obce v pronájmu manželé Jan a Marie VÍTKOVI. Hned od pravého poledne se tam tančilo a nepřestávalo se, ani když se blížilo požehnání odpoledne ke třetí hodině, takže nakonec i když tam poslal pan děkan se vzkazem, aby přestali alespoň po čas požehnání a oni neposlechli, musel tam dojít sám s obecním strážníkem a hudbu a tanec zakázat alespoň po čas požehnání. Sklidili za to oba sprostých nadávek a urážlivých slov, ale jakmile požehnání skončilo, hrálo a tančilo se vesele dál i po čas trvání pohromy v podobě krupobití. Takovou necitelnost dali zmínění pachytři najevo. Pan děkan v kronice dodává doslova : 'chraň Bůh vícero takových osadníků'.

Rok 1882

Pan děkan chtěl prohloubit ducha zbožnosti a pravého křesťanství ve své osadě a proto se rozhodl učinit v roce 1882 zvláštní duchovní obrodu, tzv. misie, ty do té doby ve farnosti nikdy nebyly. Dostal na svoji žádost o učinění tohoto díla od svého nejvyššího pastýře biskupa Jana Valeriána JIRSÍKA kladnou odpověď a také požehnání pro tak vznešené a ušlechtilé dílo. Sv. misie započala 24. března 1882. Konali ji otcové redemptoristé od sv. Kajetána v Praze P. František MASOPUST, P. František PIVNIČKA a P. Eugen JANEČEK od 24. března 1882 do 4. dubna 1882. Prostorný chrám mladovožický byl vždy přeplněn věřícími a zvláště při kázání o NSO a kázání mariánském. Vrcholu ale dostoupila slavnost v den postavení a posvěcení misionářského kříže. Podle výroku samých mladovožických, neviděla Vožice ještě nikdy ty nesčetné zástupy lidu, které se sešli k uctění sv. kříže. Bylo jich zajisté k 8.000, takže kázání se muselo konat venku na náměstí. Byla to náročná a také úmorná práce misionářů, ale těch, kteří v tyto dny přijali sv. zpověď a sv. přijímání bylo podle kroniky napočítáno 3.320.

Taktéž v tomto roce dostal zdejší kostel krásný dar od paní Františky JABULKOVÉ, která byla vdovou po panu Celestýnu JABULKOVI, bývalém řídícím školy a řediteli kůru v Mladé Vožici. Přinesla k velikonočním svátkům jako dar 8 krásných svícňů stříbřených. Jejichž spodek byl upraven v gotickém slohu a věnovala je na hlavní oltář. Téhož roku si také objednal spolek řezníků svůj vlastní prapor ozdobený, aby sloužil především ke slavnostem. Také na slavnost Božího Těla jej pan děkan na začátku obřadu posvětil, aby mohl být hned použit při slavnostním průvodu, spojeném se 4 zastaveními a adorací s NSO. Průvod se vždy konal kolem kostela, ale zrovna toho roku, jak říká pisatel přišlo. což se ještě za 12 roků nestalo na tento svátek, musel se průvod a adorace udělat uvnitř kostela. Kromě toho dostal kostel toho roku, jako darem od jednoty spolku uctění NSO a k podělování chudých chrámů nová bohoslužebná roucha, 2 bílé dalmatily.

Tento spolek během několika roků vždy dával dary na potřeby kostela, zpočátku v tomto spolku bylo jen málo lidí, ale pro hmotný i duchovní prospěch celé farnosti se spolek rozrůstal, takže v r. 1882 měl 80 členů. Člen toho spolku měl za povinnost kromě běžného plnění - tzn. běžného uctívání NSO - ještě navíc 1 hodinu v měsíci věnovat úctě NSO a malý dar pro kostel. Jak říká pan děkan, že během několika let dostal od tohoto spolku následující roucha pro bohoslužby: pluviál bílé barvy, 2 mešní roucha bílé barvy, 2 barvy fialové, mešní roucho zelené barvy, červené barvy a dvě dalmatily bílé. K tomu přidala ještě také paní hraběnka Klementina z Küenburgu jedno roucho bílé barvy. Pro filiální kostel v Blanici objednal pan děkan z příspěvků mladé paní kněžny Schwarzenbergové mešní roucho černé barvy, kaditelnici, lodku, kropenku a kropáč z čínského stříbra a za pomoci záduší (majetku) pluviál červené barvy. V r. 1882 byla také pro počáteční příznivé počasí slibována

krásná úroda obilí, ale bohužel, těsně přede žněmi i během žní se počasí pokazilo a bylo hodně deštivo a chladno s větrem - to trvalo s malými přestávkami až do měsíce září, takže velká část obilí nemohla být sklizena a zůstala na poli. Škoda byla o to větší, protože obilí bylo přede žněmi v nádherném stavu. Vznikly tak veliké ztráty a cena obilí velice vzrostla.

Rok 1883

V roce 1883 je postaven k úctě Matky Boží nový oltář - oltář P. Marie Lordské. Ač do té doby nestál totiž v kostele žádný mariánský oltář, proto se pan děkan rozhodl pro zbudování takového oltáře. Dostal k tomu svolení od biskupské konzistoře v Budějovicích. Vyzval v r. 1882 v neděli po sv. Havlu, na niž připadá všeobecné posvěcení chrámů, všechny věřící k tomu, aby byli podle svých možností nápomocni svými dary pro toto ušlechtilé dílo. Věřící tuto výzvu přijali s takovou radostí a vděčností, že za krátkou dobu bylo sebráno na tuto akci od věřících 500 zlatých. S tím se mohlo hned začít, takže koncem prosince r. 1882 byl postaven celý oltář. Proto mohlo být také i na 1. neděli po Zjevení Páně, t.j. 7. ledna 1883 ustanoveno slavné svěcení tohoto oltáře. 'Katolický denník Čech' přinesl také o této akci a tomto ušlechtilém díle pana děkana Jakuba KREJČÍHO zprávu ve svém 17tém vydání. Socha P. Marie mohla být objednána ke zhotovení v umělecké domě firmy 'Verbüth v Paříži' a je 180 cm vysoká. Svěcení bylo také slavností pro všechny věřící.

Opět za účasti duchovních z okolí. Opět slavnostní průvod, který se ubíral do kostela a nesena socha. Z duchovních byli přítomni P. Fr. SOUKUP, biskupský vikář a farář v Miličíně, P. Jos. JÍŠA ze Šebířova, P. František KRUPKA, farář ve Velkém Hlasivě a P. Řehoř SEEGL, farář ze Smilových Hor. Průvod šel z děkanství do kostela za zpěvu písně 'Tisíckrát pozdravujeme tebe'. Pan kaplan vystoupil pak na kazatelnu, aby téměř 4.000 posluchačů vylíčil dějiny zjevení Matky Boží Lordské. Po kázání požádal pan děkan ménem osadníků pana vikáře, aby posvětil nový oltář a tak předal svému účelu. Společně pak sloužili všichni duchovní mši svatou.

Rok 1884

V roce 1884 byla obnovena kaple sv. Panny Barbory. Bylo to v kostele místo nejvíce zpustlé. Oltář sešlý, ve spodní části shnilý tak, že hrozil sesutím, podlaha z cihel špatná. Kaple celá byla zapomenuta a v té době sloužila více nešvarům. Mladé dívky, které přicházely do kostela, místo aby se modlily, chodily se spíše bavit do této kaple a rušit tak ostatní při bohoslužbách. Proto se rozhodl pan děkan tuto kapli nechat obnovit a rovněž obnovit i pobožnosti ke svaté Barboře, patronce umírajících. O druhém vánočním svátku se obrátil k věřícím s prosbou, aby přispěli svými milodary k tomuto účelu. Příspěvky se scházely z všech stran - např. 6 svíců v ceně víc jak 80 zlatých, stavivo a ostatní potřebné věci v ceně kolem 250 zlatých. Hned bylo možné přistoupit k dílu. Spodek oltáře byl udělán celý nový - zděný, svršek obnovený a celý vyzlacený, podlaha vytrhána z cihel a nahrazena dlaždičkami, zavěšena nová lampa a aby to místo nemohlo být zneužíváno, byly opatřeny také dveře. Vnitřek kaple vymalován. Vše bylo tak rychle vykonáno, že již 4. postní neděle 23. března 1884 mohla být kaple slavně vysvěcena.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1885-1890

FARNÍ KRONIKA Z LET 1885-1890

Rok 1887

Dne 25. listopadu 1887 v 5. hod. večer zemřel pan děkan Jakub KREJČÍ, biskupský notář a v psaní kroniky pokračuje Matěj LAJER, v té době farář v Kamberku, který byl bývalým kaplanem pana děkana a protože nestačil pan děkan Krejčí všechno poznamenat, doplňuje to za něho P. Matěj LAJER. Jednou takovou akcí pana děkana bylo také pořízení pro kostel sošky P. Marie Bolestné a umístění v chrámu. Pod kůrem v chrámu - bylo to místo opuštěné, nevkusné. kam se dávaly odpadky a smetí při úklidu kostela, ale přesto bylo to místo tiché. Proto si pan děkan umínil udělat z něj soukromé místo pro každého, kdo by chtěl tam u nohou Matky Boží bolestné prosit v modlitbách a vylévat tam svůj žal a obracet se tak k P. Marii. Vybídl opět svou řečí k podpoře farníky a během 4 neděl se mu podařilo získat v darech od věřících přes 200 zlatých. Hned objednal u firmy Johan HEINDL ve Vídni sochu, která stála 155 zlatých a ještě v adventě t.r. 1884 byla ta socha slavnostně zasvěcena, místo také uklizeno a upraveno.

Pan děkan KREJČÍ by býval rád ještě nechal opravit oba postranní oltáře a také i hlavní oltář, ale protože už neměl peníze a nechtěl opět prosit osadníky, protože oni v krátké době všichni již dost ze svého obětovali, předešel pan děkan všechny skvělým příkladem a na své vlastní útraty a náklad objednal z jara r. 1885 u opět u firmy Johan Heindl ve Vídni sochu Božského srdce Páně. Socha je 145 cm vysoká a stála 130 zlatých. Sochu umístil na pravém postranním oltáři, který zcela nové upravil a pořídil nové svícny a lampičky. Úprava stála přes 100 zlatých. Krásný dar obětavého knězem Na svátek Zvěstování P. Marie zasvětil pan děkan tento oltář za přítomnosti četného lidstva. Slavnostní kázání měl domácí kaplan Josef STANĚK. Při slavné mši svaté, kterou sloužil pan děkan, asistovali P. Josef JÍŠA, farář v Šebířově, Josef KRUPKA, farář ve Velkém Hlasivě a P. Matěj LAJER. Tato obětavost pana děkana přinesla své ovoce. Bez vybidnutí přinášeli osadníci dary na pořízení druhého postranního oltáře.

Tak mlynář z Dubiny pan Josef NEUDÖRFL obětoval u příležitosti svých 80. narozenin 50 zlatých na novou sochu sv. Josefa na ten oltář a sám vlastním nákladem dal upravit zákristii tím, že starou vyšlapanou podlahu cihlovou dal odstranit a vyměnit za šestihřanné cementové dlaždice. Ta podlaha stála 50 zlatých. Opět apeloval pan děkan na obětavost osady a již 2. adventní neděli r. 1886 světil nový druhý náležitě upravený postranní oltář se sochou sv. Josefa, stejným způsobem za asistence stejných okolních kněží, jako poprvé. Socha sv. Josefa stála 125 zlatých a ostatní práce na úpravě oltáře 110 zlatých. Vcelku bylo vybráno na oltář 229 zlatých. Oltář stál 235 zlatých. Co se nedostávalo, zaplatil pan děkan sám. Celý kostel byl dlážděn kamennými kvádry, jenom pod kůrem bylo cihlové dláždění, které bylo již značně vyšlapano a tak pan děkan pořádal pana hraběte KÜENBURGA, aby mohl být vydlážděn celý kostel. Dlažba z presbytáře byla použita na rekonstrukci pod kůrem a presbytář byl vydlážděn novými krásnými čtyřhrannými dlaždicemi, které pořídil pan hrabě sám na svůj náklad. K úplnému vyzdobení kostela zbývalo ještě znovuzřízení hlavního oltáře.

Kostel neměl ani sochu, ani obraz sv. Martina biskupa, hlavního patrona jak kostela, tak i osady. Tak pan děkan udělal sbírky na pořízení v adventní době a ty vynesly 337 zlatých. Objednal zhotovení sochy sv. Martina u vlastenecké firmy KREJČÍK v Praze. Byla udělána polychromovaná a mistrovskou prací provedena socha sv. Martina a umístěna na od základu upravený oltář. Na neděli 3. po Zjevení Páně 1887 sám pan děkan posvětil oltář za asistence Matěje LAJERA, faráře v Kamberku, kaplana Josefa STAŇKA a kněze důchodce Václava RYCHLÉHO. Po svěcení sloužil sám pan děkan u nového oltáře mši svatou. Socha sv. Martina je 185 cm vysoká a stála 165 zlatých. Nové svícny a práce pozlacovačské, řezbářské, nové lampy, práce truhlářské a ostatní stály 172 zlatých. Byla pořízena také nová lampa na věčné světlo. Vnitřní obnova chrámu byla tak dokončena a tím naplněno i celoživotní přání pana děkana a tak si ho Pán k sobě povolal, jak pisatel říká "v době, kdy se mohl těšit z krásného díla. které učinil". Bylo mu 52 roků a 5 měsíců. Smrt byla náhlá a nečekaná.

Dne 25. května 1887 v 11. hodin večer zastřelili se dva mladíci ve věku 21 a 22 let na hřbitově ve Vožici. Jmenovali se Rosol a Kadlec. Proč to udělali? S jakýmsi panem Mrázkem z Vožice páchali hanebné hříchy ještě s jinými. četnictvo to vypátralo a vzalo pana Mrázka do vazby a předalo po předběžném vyšetřování k c.k. krajskému soudu v Táboře. Tam pak jmenovaný udal jména všech mladíků, kteří s ním hřešili. Shora psaní dva se proto z hanby na hřbitově zastřelili. Hřbitov byl znesvěcen a pan děkan jej musel znova posvětit, protože měl být pohřeb panské mlynářky. Ten den bylo ošklivé, zima a přišlo a pan děkan se nachladil a onemocněl. Jeho stav se kvapem zhoršoval, až se z toho vyvinula tuberkulóza plic. Nemoc se rychle zhoršovala a dne 23. listopadu zaopatřil jej pan farář Josef DECARA z Nové Vsi. 25. listopadu 1887 v 5. hod. večer umřel pan děkan KREJČÍ.

Pohřeb měl 28. listopadu za velké účasti lidí. pohřeb vedl důst. pan vikář z Miličína František SOUKUP. Sešlo se 22 kněží, všechny místní spolky a přes 5.000 lidí. Ve Vožici byl pohřben do hrobu svého zemřelého otce. O tomto honosném pohřbu se zmínil i časopis 'č ECH', politický denník dne 5. prosince 1887, který celý pohřeb popsal v jeho průběhu. Podobný pohřeb Vožice nikdy neviděla.

Rok 1888

Po smrti pana děkana Krejčího byl od patrona hraběte KÜENBURGA v únoru 1888 prosazen jako děkan Josef DECARA a dne 25. března 1888 od otce biskupa Dr. Josefa Martina ŘÍHY v Českých Budějovicích potvrzen do funkce děkana mladovožického. Jak pan děkan sám o sobě píše - narodil se 20.2.1821 ve Velešíně - studoval v Č. Budějovicích, vysvěcen na kněze pak byl 5. srpna 1849 od otce biskupa Ondřeje LINDAURA. Jeden rok sloužil jako kooperátor v Bukovsku a to od 12. října 1849 do 9. listopadu 1850, poté 5 roků jako kaplan v Nové Vsi - od 9. listopadu 1850 až do 30. října 1855 u pana vikáře Tomáše LOMA. Když nejdůstojnější Otec biskup Jan Valerián JIRSÍK povolal do Č. Budějovic zdejšího kaplana Jana SÍKU v r. 1859 jako prefekta semináře, byl ustanoven p. děkan jako tzv. fundační kaplan v Mladé Vožici - tady strávil rok a 4 měsíce u pana děkana Vincence ŠOURKA a odtud 22. srpna 1859 odchází do Kamberka a farnost spravuje 9 roků. Píše sám o tom, že se tam 21. srpna 1859 v neděli stalo toto : když tam odpoledne kostelník na požehnání odzvonil, ranila mrtvice tamního pana faráře Petra HROMADU.

Poněvadž pan patron Karel, hrabě z KÜENBURGU nebyl 17 roků na faře v Kamberku, přál si, aby mohl přijet se svými dvěma studujícími syny, panem hrabětem Vincencem a Leopoldem, a když seděli pohromadě, přáli si vidět jakousi mořskou mušli, na kterou prý vždy několik chlapců se strážníkem troubili u kaple sv. Jana v Kamberce proti mračnám, aby zamezili bouři a krupobití a mračna rozehnali, aby jim popřípadě kroupy nepotloukly obilí. Mušle byla prý při té přežitosti ukradena, ale po určitých nesvárech a také vzbouření kamberských byla vrácena zpět a pisatel kroniky dodává, že od té doby nesměla být mušle nikomu ukázána a že doposud mušle syčí, když se na stůl položí šikmo. V Kamberku přežil také, jak říká, nešťastný rok 1866, kdy válčilo Rakousko proti Prusku a Itálii a bylo to období plné strachu a nejistoty. Dokonce jednu noc při takovém přesunu vojska, museli všichni obyvatelé ze strachu opustit své domovy a utéci do okolí do lesů a tam schovávali a zakopávali ty nejnnutnější věci, které potřebovali pro zachování životů a které stačili s sebou vzít z domovů.

Od 2. srpna až do 9. září 1866 bylo uzavřeno šestinedělní příměří s Vilémem pruským a Viktorem Emanuelem, králem italským. Vilém pruský si chtěl ponechat Českou zem, ale císař francouzský Napoleon III. nedovolil, aby se rovnováha v Evropě rušila a rakouská vláda musela jen mnoho milionů zaplatit Prušákům. Za to porazila pruská armáda francouzskou v roce 1870-71 a Napoleon III. ztratil trůn.

13. října 1866 začala se rozšiřovat nemoc - cholera. Ten den byla převezena z Humpolce do Mladé Vožice zemřelá 19ti letá Klára Stránská, dcera Hynka Stránského z Mladé Vožice č. 78. František Král, rolník z Bělče č.6 otevřel rakev vystavenou v průjezdu a za 9 dní (24.8.1866) umírá na cholera. Ta se rychle šíří, takže podle matriky zemřelých z Mladé Vožice od 15. srpna do 3. listopadu jich zemřelo 45 a z Bělče 30. Umírali staří i mladí, denně 3 i 4 osoby, z některých rodin i tři členové. Tak Fr. Královi z Bělče č. 6 v krátké době zemřely 3 děti. Zajímavé je, že kněží. kteří je zaopatřovali se nenakazili.

Rok 1889

Dne 30. ledna 1889 na zámku Meyerlingu zemřel záhadnou smrtí následník trůnu, korunní princ Rudolf.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1890-1900

FARNÍ KRONIKA Z LET 1890-1900

Rok 1890

V roce 1890 zle řádila nemoc chřipka. Spolek divadelních ochotníků byl založen r. 1865 Karlem ČERNAYEM a má v té době 22 členů. Sbor dobrovolných hasičů byl založen v r. 1875 a má 9 zakládajících členů, činných 52, přispívajících 47. Založen byl Františkem ZE LENKOU a Františkem MATOUŠKEM, tělocvičná jednota SOKOL je založena r. 1885 Josefem STIBOREM a Matějem VOJTOU a má 50 členů.

Rok 1892

Roku 1892 bylo založeno družstvo pro postavení spolkového domu.

Rok 1898

Až do roku 1898 funerálie - pohřební poplatky (zvonění hrany, místo na hřbitově, za máry příkrov a světlo) vybíral místní duchovní správce a odváděl je do kostelní pokladny. Od tohoto roku (1898) začal tyto poplatky vybírat sám patronátní úřad, což ovšem rád viděl duchovní správce, avšak neradi osadníci, kteří ze začátku víc než stanovil zákon, byti nuceni platit.

V tomto roce byly také opraveny kostelní lavice nákladem patronátu. Václav PRINC, který také v tomto roce založil nadaci na svatováclavskou pout, dal na svůj náklad zhotovit lavičku pod mariánským oltářem. Lavice opravoval kostelník Jan MARŠÍK.

Rok 1893

15. října 1893 byl otevřen 1. ročník měšťanské školy, která byla prozatímně umístěna v budově obecné školy. První učitelé na této škole byli : prozatímní ředitel Jan HAMPL, učitel Karel VANĚK, náboženství vyučoval kaplan Václav TŮMA. 1894 byl svěcen prapor jednoty živnostenské. 21. ledna 1895 byl ustanoven k vyučování náboženství na školách obecných a měšťanských samostatný katecheta s platem 700 zlatých a byl jím jmenován Jan JIRSA. deficient. 1895 byl svěcen prapor veteránů, kmotrou byla hraběnka Karolína KÜENBURGOVÁ. Akce probíhala na náměstí, kde také sloužil pak mši svatou pan děkan Josef DECARA.

Rok 1896

Roku 1896 byla zavedena tzv. segnestrace (navrácena při panství mladovožickém a segnostrem byl Leopold hrabě KÜENBURG. bratr uživatele panství Vincence hraběte z Kuenburgů. Dluhů bylo 840.000 zlatých.

Rok 1897

15. března 1897 byl ustanoven na zdejších školách katecheta Dr. Ladislav DVOŘÁK, který se právě vrátil z Vídeňského ústavu sv. Augustina pro vyšší vzdělání kněží.

Rok 1898

Roku 1898 byla z dobrovolných příspěvků nákladem 203 zlatých opravena křížová cesta na Hradě. Dne 5. června na Nejsv. Trojici od d.p. konventuála z Votic posvěcena za účasti všech osadníků a i mnoha lidí z jiných farních osad.

10. září 1898 byla zavražděna v Ženevě rakouská císařovna Alžběta.

2. prosince 1898 slavil císař František Josef I. padesátileté jubileum své vlády a tato slavnost byla oslavena důstojným způsobem i v chrámu Páně. Mši svatou sloužil pan děkan DECARA za asistence kaplana a katechety. Byly přítomny všechny sbory i spolky mladovožické a na čestném místě seděl pan hrabě Vincenc Kuenburg s paní hraběnkou. V tomto roce byla postavena na náměstí socha sv. Václava, která byla 28. září 1898 posvěcena, na úhradě se podílely jak spolky, tak i věřící svými dary. Toho roku - 1898 - byl pan děkan Josef DECARA pro své zásluhy jmenován a to 20. dubna čestným občanem (měšťanem) mladovožickým. O tom se zmínily i tehdejší noviny "Český jih", "Česká politika" a "Katolické listy".

Farní kronika se potom několika údaji zmiňuje v číselných hodnotách o hospodaření zdejší farnosti. Jan VENDL, který zemřel 14. června 1898 v Blanici, odkázal 100 zlatých pro potřeby zdejší farnosti. v tom byly zahrnuty i mše svaté, které mají být pravidelně slouženy.

Rok 1899

6. srpna 1899 slavil 50ti leté výročí svého kněžství pan děkan DECARA, jak píše kronikář, "velezasloužilý náš pan děkan, biskupský notář a čestný měšťan". Již v předvečer slavnostního dne bylo vyzdobeno město prapory a byl uspořádán lampionový průvod, jehož se účastníci úředníci, městská rada, místní spolky a společenstva. Mezitím co hrála před děkanstvím hudba. odebrala se delegace k tomu ručená, blahopřát panu děkanovi do bytu k tomuto výročí. Jménem duchovenstva blahopřál jubilantovi Msg Dr. Alois JIRÁK kanovník z Č. Budějovic a odevzdal mu krásný notářský prsten - dar od kněží. V den slavnosti v 1/2 9 se shromáždily spolky se svými prapory a korouhvemi, stejně tak i cizí spolky - zvláště hasičské sbory ze Smil. Hor, Kamberka, Šebířova a Velkého Hlasiva, aby doprovodily jubilanta do kostela.

V 10.00 hod. vyšlo duchovenstvo z kostela a průvodem kráčelo pro jubilanta, k děkanství. Před děkanstvím jej oslovil pan vikář Julius SLIVKA. Odtud se ubíral průvod do kostela za hlaholu zvonů a hudby. Tam po vykonaných obřadech jubilačních, vystoupil na kazatelnu pan Msgre Dr. Alois JIRÁK a měl překrásné více jak hodinové kázání. kterým uchvátit všechny přítomné. Potom sloužil jubilant slavnou zpívanou mši svatou za asistence ostatních duchovních. Po mši svaté doprovodili jubilanta opět v průvodu zpět na děkanství, kde bylo, jak říká pisatel 'defilé'. 7. listopadu 1899 na základě výnosu císaře a krále Fr. Josefa I, byl vyznamenán pan děkan Josef DECARA, biskupský notář, český mladovožický děkan, majitel záslužné medaile - zlatým křížem s korunou.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1900-1910

FARNÍ KRONIKA Z LET 1900-1910

Rok 1900

V roce 1900 bylo přikročeno k výmalbě vnitřka kostela. Bylo to potřeba, protože vnitřek kostela byl sešlý. Uznali to i věřící a tak na výzvu během 3 měsíců sebráno bylo 1.300 zl. neboli 2.000 korun. Vyjednáno bylo s akademickým malířem panem Václavem SKRUŠNÝM, že tuto malbu provede, aby odpovídala baroknímu slohu a to za 1.800 korun. Začátkem července se započalo s prací a koncem září byla práce dokončena. lešení opatřil duchovní, patronát na celou úpravu přispěl 42 korun a půjčením dveří a prken na lešení. Pod varhanami bylo dříve jen prkno, to bylo odejmuto a nahrazeno barokní plastikou, kterou provedl sochař Jan SKRUŠNÝ, který také zhotovil hlavy na sloupcích - hlavy andělíčků za 76 korun.

Tesařské práce stály 200 korun. Nebylo prý místečka, které by nebylo prohlédnuto. Vše vyspraveno a vyčištěno, včetně kaple sv. Barbory, která byla celá nahozena maltou a vyspravena. Při té příležitosti byla otevřena i hrobka, do které bylo nahlédnuto. Byly v ní jen zbytky z dřívějších dob. Slavnost dokončení díla se dělala na sv. Václava. za účasti kněží z okolních farností a pana vikáře Juliuse SLIVKY, který měl slavnostní řeč. V tomto roce, který byl také rokem milostivým, dostal i janovský kostel novou dubovou mříž.

Poněvadž varhany zdejší byly již ve špatném stavu, byly opraveny nákladem patronátu od firmy SKOPEK z Tábora za 200 korun. Obrazy křížové cesty rovněž ve špatném stavu byly již těžko znatelné, opraveny byly přemalováním za 140 korun. Přemalbu vykonal akademický malíř Václav OUŘEDNÍK z Prahy.

Rok 1901

31. října 1901 dokončil svůj pozemský život, po dlouhé a těžké nemoci pan děkan Josef DECARA a pohřben byl 3. listopadu 1901 na hřbitově sv. Mikuláše. Zemřelého doprovodilo k hrobu 28 kněží a velmi mnoho lidí i ze sousedních osad. Svým vzorným kněžským životem a svou dobrotou zajistil si nesmrtelnou památku. 8. listopadu byl ustanoven kaplanem v Mladé Vožici novosvěcenec Viktor MICHKA, rodák ze Stádlec. 10. listopadu bylo pořízeno autipendium se slovy : 'Svatý Martine, oroduj za nás' pro děkanský kostel a pro kapli na Hradě autipendium se slovy : 'Maria, oroduj za nás'.

Zásluhou ředitele měšťanské školy Jana BERANA, byla pořízena prkenná podlaha. aby děti necítily zimu od kamenné podlahy. Prkenná podlaha měla být v kostele pouze v zimní době (od 1. října do 1. května). Na léto se pak podlaha uschovává do děkanství, kde pro ni vedle vrat byla zřízena zvláštní kolna.

Rok 1902

Dne 6. února 1902 byl na uprázdněné místo děkana dosazen patronem Čeňkem, hrabětem z Küenburgu nejstarší žadatel, dosavadní farář ze Šebířova P. Josef MYŠKA. 14. dubna se přestěhoval do Mladé Vožice a započal duchovní správu. Dosavadní administrátor P. Václav TŮMA se stal administrátorem v Šebířově. Nový pan děkan se narodil 1. 1. května 1856 ve Stadnici, okres Hlinsko, hejtmanství Chrudim v Čechách. Gymnasiální studia konal 1868-1876 v Německém Brodě, teologická studia pak v Českých Budějovicích v r. 1876-1880 a 18. července 1880 byl vysvěcen na kněze. 1. září 1880 byl ustanoven kaplanem v Miličíně, tam setrval až do června 1885 a pak se stal farářem ve Vrcholtovicích.

Odtud v r. 1894 odchází jako farář do Šebířova a pak do Mladé Vožice. Když přichází na nové místo, je uvítán náležitým způsobem panem patronem, panem patronátním komisařem, městskou radou, spolky a četným zástupcem osadníků. Šebířovská obec se nerada loučila se svým duchovním správcem a pro jeho zásluhy jej jmenovala čestným občanem šebířovským. Když přišel do Ml. Vožice, našel zde děkanskou budovu i ostatní stavení ve velice zbledovaném stavu, protože více než 15 roků se zde nestala žádná značnější oprava. Péčí pana patronátního komisaře a nákladem pana patrona bylo vše řádně a důkladně opraveno během měsíce května. Opraven byl v podstatě celý vnitřek budovy, od chodby až po půdu.

Instalace (uvedení nového děkana se konala 4. června 1902 za přítomnosti pana patrona a zástupců městské rady. 15. května 1902 byl přeložen pan kaplan Miktor MICHKA do Miličína a na jeho místo přichází pan kaplan z Miličína František TEPLÝ. Pan Alexandr SEIK, bývalý purkmistr v Táboře, daroval v červenci 1902 nový obraz sv. Mikuláše pro kostel sv. Mikuláše na hřbitově. Tento obraz on sám maloval a byl umístěn obraz na zdi za oltářem. Na kostelní věži visel více než 20 roků puklý zvon. který se nedal používat ke zvonění a který právě do souzvuku

zvonů chyběl. Na popud pana kaplana Fr. TEPLÉHO dal pan děkan MYŠKA ulít nový zvon u Rudolfa PERNERA v les. Budějovicích o váze 215 kg. Zvon stál 736 korun. Došlo k vyrovnání tak, že puklý zvon si pan zvonář nechal a zbytek byl doplacen částkou 532 korun. Byla učiněna sbírka, která vynesla 103 korun, ostatní doplatil pan děkan, Práce s vytažením a zavěšením na věž hradil patronátní úřad.

Rok 1903

16. ledna 1903 byl ustanoven P. František TEPLÝ kaplan za administrátora do Hoštic a tam se odstěhoval 24. ledna. Od 24. ledna až do 1. dubna zastával děkan duchovní správu sám. 1. dubna byl ustanoven do Vožice za kaplana P. Martin PAULE. vysvěcený na kněze v r. 1902.

Dne 19.7.1903 přihnali se k Mladé Vožici už v samý večer od západní strany děsné krupobití, jakého zde lidé už více jak 60 let nepamatovali. Kroupy až 1 /2 kg vážící zničily vše, co venku na polích bylo. bito bylo již zralé a hospodáři se chystali po neděli sici. Avšak stačilo 10 min., že na poli nezůstal jediný klas. Zrno bylo vytlučeno, sláma zpřerážena a do země zatlučena. Nejinak tomu bylo i u ostatního obilí. Na mnoha polích nebylo znát, co bylo zaseto. Nemenší škoda byla způsobena i na ovocných stromech. Ovoce bylo posráženo, větve polámaný a stromy poškozeny tak, že to vyhlíželo jako na podzim.

Také taková škoda způsobena v lesích. Okna na stranu západní a jižní byla vytlučena. S jakou prudkostí padaly kroupy si lze představit, poznamenáme-li, že ve vnějších oknech nezůstal ani kousek skla, vše bylo vytlučeno a vmeteno do světnic až k protější zdi. Rovněž tak byly těžce poškozeny střechy, tašky rozbity a smeteny. Následkem toho nastala všeobecná bída. A nejhorší na tom bylo, že tato katastrofa zasáhla celou českou zemi od bavorských hranic až na hranice moravské. V mladovožickém okresu pouze 3 osady zůstaly alespoň částečně ušetřeny a to Kamberk, Vyšetice a Vrcholtovice. Následkem toho museli hospodáři třetinu i více dobytka prodati. Mnohé rodiny z okresu, aby ušly hrozící bídě, prodaly své usedlosti a odstěhovaly se do Ameriky, hlavně z Ježova.

Ke zmírnění bídy byly po celé zemi konány sbírky. Zvláště američtí Čechové se vyznamenali, sebrali a do čech poslali více jak 50.000 korun. Vida bídu svých osadníků. místní děkan Josef Myška prosil v novinách 'Čechů' o milodary. Na tuto prosbu se mu dostalo 320 korun. jež mezi nejpotřebnější rozdělil, aby si alespoň sůl a věci nejpotřebnější koupili. Toho roku darovala p. Aloisie KOVÁŘOVÁ, roz. Suchanová, bytem ve Vídni pro oltář P. Marie Lurdské krásné bílé antigendium krásně vyšívané.

Rok 1904

Dne 1.12.1904 bylo darováno z děkanského archivu diecesnímu museu v Českých Budějovicích : "missale secundum ritum sanctae koolesia Pragensis", tištěné v Lipsku r. 1522 a to z toho důvodu, že pro zdejší beneficium je bez ceny.

Po strašném krupobití loňského roku 1903, bylo nejen pro zdejší krajinu, ale pro celé království české nezapomenutelně velké sucho, trvajícím po celé léto 1904. Od jara až do podzimu nezapršelo, mimo nějaký nepatrný deštík. Potoky a říčky vyprahlé, lidem i zvířatům se nedostávalo vody. Velké škody v lesích, otavy žádné, brambor málo - prodávaly se 1 q za b-8 korun.

V tomto roce došlo i k opravě zvonice, která byla již velmi sešlá. Jak zdivo, tak hlavně střecha dřevěná šindelová, krov i zvonové stolice dělaly svým zevnějškem městu jen ostudu. Na popud patronátního komisaře p. Jos. JOACHIMSTHALA usneseno jí řádně a také ozdobně spravit. Město Mladá Vožice hradilo náklad opravy spodní polovičky věže až do úrovně stropu 1. patra, ostatní část hrazena cestou zákonitě konkurence. Oprava stála 3.032,45 korun.

Urozená komtesa Marie z KÜENBURGU darovala 24.5.1905 pro chrám sv. Martina v Ml. Vožici za příčinou biskupské generální vizitace, nový pláštěček na ciborium z hedvábné látky s vyšíváním v ceně nejméně 18 korun. Generální biskupská vizitace se konala 28.-29.5.1905.

Rok 1907

Dne 24.3.1907 darovala p. Kateřina FICKOVÁ, majitelka domu v Ml. Vožici chrámu Páně sv. Martina 2 stříbrné svícny s přáním, aby byly na hlavním oltáři nad tabernakulem vystaveny.

Dne 13.10.1907 zemřel v Ml. Vožici Antonín SMETANA, panský, městský a obvodní lékař. Byl to lékař výborný ve své praxi, nemocnými vyhledávaný, lidumilný, mnohé léčil zdarma . Ba i na léky chudým ze svého dával. Pohřeb jeho byl imponantní, velké množství lidu domácího i cizího doprovodilo jej k hrobu a všichni jeho smrti litovali. Byl důvěrným přítelem místního děkana.

Rok 1911

Po roce 1910, který byl abnormálně mokrý, následoval rok 1911, který opětně byl abnormálně suchý. Od 18.5. do 24.8. 1911 nepršelo, jen několik deštíků, malých jako rosa. Žita t.r. byla ještě obstojná, jaré obilí však následkem sucha zůstalo řídké a krátké a sklídilo se ho méně, než polovina při normálním roce. Sena bylo celkem dost, zato otavy žádné.

Následkem toho, že bylo málo zeleného krmení na podzim, nastala veliká nouze o píce a dobytek musel být vyprodán a klesl dosti v ceně. Hospodáři museli kupovat seno i slámu až z Horních Rakous i odjinud. Zde se prodávalo 1q sena za 12 korun, 1q brambor za 8-10 korun. Také kukuřice bylo mnoho nakoupeno.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1910-1914

FARNÍ KRONIKA Z LET 1910-1914

Rok 1912

Rok 1912 byl velice mokrý a poměrně chladný. Obilí narostlo velice mnoho, ale pro deštivé počasí je nebylo možné sklídit. Následkem dešťů v době žni se někde až polovina obilí zkažila. Otavy nebylo možné sklídit. Také brambory se sklízely špatně, bylo mnoho schnilých. Ozimé setí se zdrželo. Brzy přišly mrazy, ale zima byla dosti mírná, skoro bez sněhu.

V prosinci 1912 přesídlil z Ml. Vožice do Hradce Králové p. Josef SLÁDEČEK, který zde od srpna 1911 byl přednostou C.K. okresního soudu. Byl to muž řádný, jako soudce spravedlivý, přitom skromný a neohrožený katolík, v nynějších dobách mezi c.k. úřednictvem povaha vzácná. Se svou rodinou se zúčastňoval pravidelně mší sv., kde se školními dětmi velice rád mešní písně zpíval. Jeho chování se v kostele nebylo jen tak na oko, ale svým příkladem držel na uzdě jiné liberální pány. Jako otec a manžel byl vzorný. Ujímal se všech opuštěných, zvláště lidu venkovského.

Rok 1913

Dne 30.5.1913 zemřel v Ml. Vožici Prokop DUŠEK, purkmistr města, který tuto funkci zastával nepřetržitě od r. 1867, více než 45 let. Rodem byl z vesnice Vracovic, fara Kondrac, kde se narodil 13.10.1833. Jako mladý muž se usadil v Ml. Vožici a zařídil si zde kupecký obchod. 16.9.1862 se oženil s Julií HAVELKOVOU, dcerou sládka. Byl to muž na svou dobu velice pokrokový, velmi spravedlivý a mírumilovný. Ze své purkmistr. hodnosti neměl žádný užitek, zastával ji vždy čestně, bezplatně, nikdy se nevynášel, ke každému byl zdvořilý. Hlásil se ke Staročechům a když v r. 1891 Mladočechy z politické činnosti zatlačeni, mnozí přebíhali ke straně mladočeské, purkmistr Dušek ustoupil do pozadí v politickém životě a zůstal Staročechem až do své smrti. Velmi rád vzpomínal první doby našeho národního probuzení, které sám částečně prožil, vzpomínal na RIEGRA, PALACKÉHO a jiné předáky staročeské.

S místním děkanem žil v nejlepší shodě. Asi 15 let před smrtí předal obchod svému synovi, ten však obchod neudržel a byl nucen vyhlásit úpadek. Purkmistr si ponechal obaldu tabákovou a prodej kolků až do své smrti. Jaké vážnosti se těšil se ukázalo o pohřbu. Jehož se zúčastnily všechny vrstvy obyvatelstva, spolky a společenstva s prapory. Na útraty města byl vystrojen pohřeb, jako ocenění jeho zásluh o město. Pan děkan se s ním u hrobu rozloučil a ocenil jeho dobré vlastnosti. Byl předsedou školní rady, předsedou Občanské záložny, členem Besedy a jiných dobročinných a vlasteneckých spolků.

Rok 1914

Městské obecní volby v r. 1914 zasluhují být zapsány "pro memoria", jak se dají křesťané židem vodit za nos. Až do toho roku se odbyvaly obecní městské volby každé 3 roky bez větších agitací, s poměrně malou účastí svorně. Kandidátní listina byla jen jedna a podle ní se do městského zastupitelstva volilo. Počátkem r. 1909 se do Ml. Vožice přistěhoval advokát - žid

JUDr Emil ŠTERN. Jen se ve městě 'ohřál', již počal tvořit stranu 'pokrokovou', jak se později ukázalo, vlastně židovskou. Shromažďoval kolem sebe pod heslem 'pokroku' přívržence, jimž lichotilo, že se p. JUDr s nimi baví, do jejich společnosti dochází a tak se kolem něho kupili. Pořádaly se večerní schůze, pan doktor mluvil a oni poslouchali. A pan doktor začal pomalu kritizovat všechno, hlavně obecní záležitosti s drzostí přímo židovskou. Když bylo zřejmé, kam až zabíhá ve své kritice, počali se od něho odvracet. Co vše doposud ve Vožici bylo uděláno, bylo dle něho špatné. Ty, kdo s ním nesouhlasili, začal v tábořském krajině časopise 'Jiskře' veřejně pranýřovat. Hlavně to byl městský tajemník p. Josef STIBOR, na purkmistra p. Prokopa DUŠKA, pro jeho stáří a velkou oblibu si přeče jen netroufal. Zůstali u něho jen ti, kteří si mysleli, že jim dopomůže k osobnímu zisku. 'pokrokovost' žida nerozuměli.

Volby se konaly 27.-30.4. a 1.5. 1914. Dr. Stern vydal kandidátní listinu pokrokovou. Až do volby ve III. voličském sboru strana protipokroková - tzv. křesťanská - nedělala přípravy k volbám žádné. Strana pokroková denně pořádala schůze, slibovala co všechno ku prospěchu města udělá. Voličům pod Hradem slibovala vodovod. Sháněla i plné moci, kterých pak měla tolik, že je nemohla použít. Výsledek voleb - 191-199 hlasů strana pokroková, 1 1 1-120 hlasů strana křesťanská. Na znamení vítězství se konala oslava v hostinci 'U Iva', kde všechno patil pan doktor. Jeho příznivci se těšili na další vítězství - židé jákali. Tento výsledek probudil stranu

křesťanskou, ihned byly pořádány schůze - při volbě II. sboru bylo zvoleno 6 křesťanů a 2 židé a při volbě I. sboru, kde je počet voličů nejmenší, bylo vidět, oč se vlastně jedná. Že celý boj je vlastně židovství proti křesťanství. Výsledek volby - 8 křesťanů - pro židy překvapující. To nečekali - vítězství měli tak jisté. Poměr stran po volbách byl tedy tento - 10 pokrokařů proti 14 křesťanům.

Zajímavé byly volby i tím, že se do poslední nohy všichni voličové k volbě dostavili. Poštmistra SLUNEČKU, který byl nemocen, přivezli do radnice a do volební místnosti ho vynesli. Volil křesťany, ač byl na něho činěn nátlak i vyhrožování hmotným zničením. Pan učitel LIŠKA, ač těžce nemocen, nechal se také dovést a volil křesťany, jako i učitelé velkou většinou. Pan hrabě Vincenc KÜENBURG se také sám osobně dostavil a volil křesťany. Za purkmistra byl zvolen p. Václav ROSOL- hostinský, do městské rady MUDr. Zdeněk ZENKL, RŮŽIČKA - řezník a za stranu pokrokovou okresní tajemník p. Karel HOJOVEC. Pan doktor Štern sliboval, že pokoje nedá, dokud celé zastupitelstvo nebude pokrokové.

A zatím? Čeho se sám nejméně nadál - rozstonal se a dne 4.9.1914 ve stáří 35 roků zemřel. Strana pokroková ztratila vůdce a teprve teď bylo vidět, jak držel své lidi pod komandem. Dělal velkého lidumila, nenaléhal na placení, ale do knih zapisoval. Po jeho smrti vdova posílala upomínky a neodpustila nikomu. Nejedem pokrokař se divil, za jakou 'ideální duší kráčel. Z nepokrokařů mu nebyl dlužen nikdo. Aby měl více vlivu na obyvatelstvo ve městě i okolí, založil zde Lidovou záložnu, již nikdo jinak neřekl, než židova. Také zval do Ml. Vožice a sám hostil předáky strany pokrokové v Čechách. Tak dne 18.-19.8.1911 tu byl na návštěvě MACHAR, jindy universitní profesor Dr. T.G. MASARYK. Ti zde měli upevnit pokrokařství. Smrtí Šternovou prasklo všechno - zajisté ne ke škodě města. Byly tu za těch bojů nesnesitelné poměry, společenský život byl rozbit. Díky Bohu, že se Ml. Vožice Dr. Šterna zbavila.

Ve dnech 13.-17.9.1913 se konaly v okolí Ml. Vožice - střed manévrů byl u Chotovin, kde byl hlavní stan následníka trůnu Františka Ferdinanda de Este - veliké vojenské manévry. Účastnilo se více než 100.000 vojska všeho druhu a zbraní. Celý armádní sbor pražský a litoměřický, část armádního sboru vídeňského a haličsko-krakovského. Vojsko porůznu procházelo Vožicí. V neděli 14.9. v poledne nastal válečný stav. Nad Vožicí létala letadla, prošlo zde mnoho vojska směrem k Janovu a Bostovu. Boj zde na blízku nebyl, vše se odbyvalo kolem Chotovin - Borotína. Těžká děla střílela od POSPÍŠILOVA, nyní ŽAHOUROVA mlýna přes kopec až k Chotovinám. Byla to pěkná podívaná, jak vypadá válka. Nikdo netušil, že se tak stane již příští rok.

Zemská školní rada v Praze, výnosem ze 3.8.1893 povolila, aby při obecní škole v Ml. Vožici byla zřízena měšťanská škola pro chlapce od počátku školního roku 1893/4. Protože pro školu tu nebyla samostatná budova, byly učebny opatřeny pro začátek v městské radnici č. 80. Tyto poměry trvaly dost dlouho, protože obec Ml. Vožice neměla dostatek finančních prostředků. Záležitost se však nedala stále odkládat a proto na schůzi městského zastupitelstva 20. i 2.1912 bylo odhlasováno, aby se ke stavbě nové budovy přikročilo a potřebné finance se opatřily výpůjčkou. Plány budovy, které vypracoval stavitel BROŽ z Král. Vinohrad, byly okresní školní radou v Táboře schváleny a stavba zadána staviteli p. St. HOLLOVI ze Sedlce na dráze Fr. Josefa za obnos 104.000 korun. Se stavbou započato začátkem června 1913 a dokončena v srpnu 1914. Vysvěcena byla dne 20.9.1914. Vyučování začalo školním rokem 1914/15.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1914-1918

FARNÍ KRONIKA Z LET 1914-1918

Rok 1914

Dne 28.6.1914 byl zákeřně zavražděn v Sarajevu následník trůnu František Ferdinand de ESTE a jeho manželka Žofie, vévodkyně z Hohenberka, rozená hraběnka Chotková. Atentáty byly dva - první, když se ubírali k uvítání na sarajevské radnici. Po uvítání pokračoval arcivévoda s manželkou v okružní projížďce. Přitom došlo ke druhému atentátu. Oba manželé byli těžce zraněni a při převozu zemřeli. Zprávě o zavraždění nikdo nechtěl věřit. 29.6. byl poslán do Tábora telegrafický dotaz o pravdivosti zprávy. Ihned byly vyvěšeny smuteční prapory. V pátek 3.7. byly konány smuteční bohoslužby.

Na svátek sv. Anny - 26.7.1914 byla vyhlášena mobilizace. Bylo povoláno mnoho mužů do zbraně. Někde v rodinách zůstaly jen ženy a to bylo přede žněmi.

28. července 1914 byl vydán císařský manifest a Srbsku vypovězena válka.

První zranění vojáci přijeli do Ml. Vožice 16.11.1914. Bylo to 12 Poláků, jen lehce zraněných, umístění byti na zámku, kde byl zřízen lazaret odbočkou Červeného kříže pod vedením p. hraběnky Karoly KÜENBURGOVÉ, která raněné sama ošetřovala. V polovině ledna 1915 opustili lazaret jako uzdravení.

Rok 1915

V noci z 31.1. na 1.2.1915 zemřel ve svém bytě v domě č.3 držitel fideikomissního panství Ml. Vožice, patron chrámu Páně a děkanství v Ml. Vožici a far Miličina, Kamberka, Šebiřova, Nové Vsi a Vrcholtovic p. Vincenc hrabě KÜENBURG. Zemřel náhle, byl raněn mrtvicí. Ráno 1.2.1915 jej našli domácí lidé v posteli mrtvého. Pohřben byl se vsí slávou 5.2.1915 za přítomnosti všech, patronátních kněží a gymnasiál. katechety v Táboře Dr. Jos. STAŇKA. který byl důvěrný přítel p. hraběte.

Pohřební řeč měl mladovožický děkan. Bydlel stále v Ml. Vožici od smrti svého otce hraběte Karla od r. 1855. Ovládal dosti dobře český jazyk. Byl dlouhá léta členem okresního zastupitelství, členem okresního výboru. kde měl referát silniční. Se správou města Ml. Vožice byl vždy v přátelském poměru a co mohl, pro město vždy udělat. Jeho syn LEOPOLD se pohřbu účastnit nemohl, byl s vojskem v Haliči.

Za války se mší svatých zúčastňovaly jen ženy a děti, prostora pod chórem pro muže byla skoro prázdná.

Rok 1916

Počátkem r. 1916 se začala projevovat velká dražota všech věcí a potřeb. 25.5.1916 se na trhu prodávala housata -jedno za 20 korun -dříve stálo 2,40 korun. Cena dobytka stále stoupala.

Oddavky "per procuratorum" za 35 let svého působení jako duchovní správce, měl oddávající děkan jen z té příčiny, že to bylo v roce válečném, kdy se mnohé sňatky uzavíraly narychlo s dispensí od všech 3 prohlášek. 1.8.1915 byl ve filiálním chrámu Páně v Blanici oddán Bedřich CHMEL, odborný učitel v Praze s' Emilií FAUOVOU z Blaníce. Nepřítomného ženicha zastupoval strýc nevěsty p. Karel ŠILHA, rolník z Velkého Hlasiva.

Válečné události r. 1914-15 měly také velký vliv na masopust. Toho roku nebyl - nikdo si na oslavu masopustu ani nevzpomněl. Mysl všech byla u svých blízkých na válečném poli. Počínaje 16.2.1915 všichni zdejší pekaři přestali péct rohlíky, housky a obdobné pečivo z důvodů nedostatku pšeničné mouky. Pekly se jen pouze tzv. žemle z pšeničné mouky smíchané se žitnou.

Leden 1916 byl nejteplejší od r. 1775. Od vánoc 1915 až do 31.1.1916 bylo počasí velmi mírné, zrovna jarní, jako bývá v březnu, bez mrazu a sněhu. Počátkem února trochu přimrzlo a napadlo i trochu sněhu a až do konce února bylo sychravo. Sníh roztál a bylo bláto - počasí až do počátku června střídavé. Zimní období 1916-1917 bylo neobyčejně dlouhé. Od listopadu 1916 do 18.1.1917 bylo počasí velmi mírné, bez mrazu a sněhu, více deštivo. V době vánočních svátků 1916 pršelo jako v létě.

Rok 1917

Též 1. a 2.1.1917 hustě přšelo, potoky se rozvodnily a to trvalo až do 5.1.1917, kdy začalo trochu mrznout. 10.1.1917 začal padat sníh a teprve 18.1. začalo mrznout a mrzlo celý únor 1917. Začátkem února silné mrazy, koncem února mírné a opět silné mrazy. Koncem března se oteplilo. Na Velký pátek 6.4. drobně přšelo a na Bílou sobotu začal padat sníh a napadlo ho 25 cm. Obvyklá slavnost vzkříšení se konala pouze v kostele. Duben byl chladný, jarní práce se velmi zdržely.

V únoru se projevil nedostatek uhlí. Horníci u vojska, nedostatek vagonů. V Praze 9.2. přestala jezdit elektrická tramvaj.

V září 1917 byl nedostatek koření, chyběly látky na oděvy, plátna atd. Nebylo možné ani za velké peníze je koupit. Haličtí Židé, kteří před Rusy co Čech utekli a v Ml. Vožici také byli - valnou část těchto věcí zkoupili a dále odvezli. Proti těmto uprchlíkům rostlo čím dál tím větší roztrpčení. Židovští uprchlíci tu ukázali v celé nahotě svou židovskou povahu. Kšeft a jen kšeft -zbohatnutí i na útraty pohostinného českého obyvatelstva bylo jejich snahou. Byli ubytováni v hotelu 'U Iva'.

Zpočátku s nimi obyvatelstvo sympatizovalo, ale když vidělo, že pracovat nechtějí, než kšeftovat, bylo rádo, že se jich zbavilo. V tomto roce už byla velká drahota všeho zboží. Nejvíce podražily nítě, nebyly vůbec ke koupi. V listopadu 1917 byla pro válečnou potřebu rekvisice sena a slámy, ač každý hospodář měl nedostatek, musel odvésti. Děkanství dalo 5 q. Nebyl petrolej, ani uhlí. Petrolej se dával na lístky - 1 l na domácnost. Začalo se tedy svítit acetylenem. V červenci a srpnu byl zřízen telefon. Okres založil jeho zřízení jako zápůjčku. V roce 1917 byla též rekvisice všeho obilí, brambor a píce.

Nouze byla ve všem. V obcích byly zřizovány rekviční komise, které sepisovaly zásoby v domácnostech. Podle počtu osob ponechány zásoby, ostatní bylo zrekvírováno. Lidé obilí schovávali kam mohli i na poli do hnoje. Tím se mnoho obilí zkazilo. Těm, kdo neměli žádné obilí se dávali poukázky na odběr chleba, tzv. chlebenky, kuřákům na tabák tabáčenky. Pivo, měl-li hostinský jaké, mohl čepovat teprve od 6 hod. a také jenom odměrku. Maso nebylo, dobytek byl zrekvírován pro vojsko. Pokud bylo, stály před krámy velké fronty lidí.

Rok 1918

V roce 1918 zmrzla žita v květu. 23.-30. června byla velká zima a v noci mrazíky. Vše, co bylo v květu zmrzlo, klasy byly úplně prázdné a mandel takového žita dával 10-20 kg zrna. Nájemce zdejšího dvora Marek LÜFTSCHITZ žito z výměry 60 měr pole, které bylo u luk k Vrážnému, ani nedal mlátit. Mnoho stromů. hlavně švestek zmrzlo.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1918-1939

FARNÍ KRONIKA Z LET 1918-1939

Rok 1918

Po čtyřech dlouhých válečných letech, plných nedostatku a bídy, skončila válka. Velká část armády byla v zajetí, na italské frontě v říjnu 1918 vypověděly armády poslušnost a obrátily se na cestu domů. Nastal všeobecný zmátek - den převratu. V Čechách dali Rakousku výpověď a 28. října 1918 byla v Praze vyhlášena samostatnost země Koruny české. Tato zpráva o samostatnosti byla v Ml. Vožici přijata nadšeně. Jak o tom referují noviny 'Český jih'. Říše rakousko-uherská se rozpadla na více samostatných částí.

V Rusku válka skončila ještě dříve. Ze zdejších mladovožických osadníků se z ruského zajetí vrátili - první byl Alois MAREŠ - strojník, 29.3.1918, pak František KUBEC ze Staniměřic, 31.1.1918, Josef NOVÁK z Nahořan. 30.3.1918, František ŠVEC z Bělče č. 10, 3.4.1918, Václav KOSTROUN z Nahořan, 6.4.1918, Čeněk STRÁNSKÝ (vulgo čířan) z Ml. Vožice a František SMETANA z Janova, 29.4.1918, František HORKÝ z Ml. Vožice, 4.5.1918, Karel ŠTÁSTKA z Bělče. 19.5.1918, František VANĚK, syn kováře z Ml. Vožice, 8.6.1918, Karel MAREŠ z Noskova 8.6.1918, pak BÁRTA z Oustějova, Otto ARENSTEIN z Ml. Vožice a Karel BEDNÁŘ z Bělče, Jan KREJČÍ z Bělče. Mnoho se jich vrátilo později a velmi mnoho se jich nevrátilo vůbec, buď padli v boji nebo zemřeli v zajetí.

Rok 1919

První volby do obecního zastupitelstva dle nového volebního zákona se konaly 15.6.1919. Zapsaných voličů 1076, k volbě se dostavilo 963, vedle toho voleno 5 plných mocí. Z odevzdaných 968 obálek bylo 13 hlasů neplatných, 1 prázdný, 1 byl přeškrtnutý a ostatní označeny kombinováním. Z platných 955 hlasů obdrželi: soc. demokracie 337 hl., živnostníci 253, nár. dem. 159, agráři 107. nás. sociálové 99 hlasů. Podle toho připadlo mandátů: soc. dem. 9 (4 náhr.), živnostníkům b (3), nár. demokr. 4 (2), strana agrární 3 (2), národním sociálům 2 (1).

Rok 1920

Dne 21.12.1920 se začalo prvně v Ml. Vožici svítit. Elektrický proud se vyráběl v elektrárně v Ml. Vožici zařízené v bývalé stodole domu č. 80 při městské radnici cestou tepelnou. Za 1 kWh se platilo 9 korun, výroba však stála mnohem více - 20 korun - protože bylo drahé uhlí. Později byla Ml. Vožice připojena k lince z Mydlovar, jakmile byla zřízena. Proudem dodávaným z Mydlovar se začalo svítit 7.3.1923.

Rok 1921

Po smrti Vincence hr. z KÜENBURGU - následoval co držitel fideikomisního velkostatku Ml. Vožice bratr zemřelého Leopold Karel Jindřich KÜENBURG, narozený v Linci 26.11.1848, muž na své stáří zdravý a čilý, tak se předpokládalo, že delší dobu bude velkostatek spravovat. Avšak stalo se jinak. 17.6.1921 odjel z Ml. Vožice do Prahy, aby si tam vyřídil soukromé záležitosti. V pondělí 20.6. se chystal na zpáteční cestu do Ml. Vožice. Ještě si měl vyříditi nějakou záležitost. Jel tramvají a u kostela a kláštera Voršilek vyskočil z vozu tramvaje, avšak nešťastně. Byl vozem zachycen, udeřen, utrpěl otřes mozku, poškození lebky a páteře. Zůstal ležet v bezvědomí na dlažbě ulice, byl odvezen do všeobecné nemocnice na odd. profesora LUKULY, kde na chvíli přišel k vědomí, aby mohl říci kdo je a odkud je. A brzy na to ve 3 hod. odpoledne 20.6. zemřel. Byl 24.6. převezen do Ml. Vožice a 25.6.1921 byl na hřbitově sv. Mikuláše pohřben. Pohřbu se zúčastnili všichni patronátní kněží a profes. gymnas. v Táboře Josef STANĚK. Zemřelého pochovával jeho syn Dr. Max KÜENBURG, L.J. Pohřebních řečí nebylo.

V roce 1921 byl květen studený, červen mokrý a studený a od počátku července nenapršelo až 8.10. Bylo stále jasno a teplo. Obilí se urodilo hodně a znamenitě sypalo. Sena bylo málo a otavy pramálo. Ve čtvrtek 22.9.1921 počal z Tábora do Ml. Vožice jezdit autobus a od počátku byl hojně používán, býval i přeplněný. Autobusové spojení s Voticemi nastalo 29.1.1923.

Roky 1928 a 1929

V roce 1928 a 1929 byla jedna z nestudenějších zim. Ani staří lidé nepamatovali tolik sněhu a tak vysoké mrazy, trvání zimy tak dlouhé. Již koncem listopadu 1928 napadl sníh a připadával ustavičně, bez větru, nebylo ani

žádných závějí. Celkem ho napadlo přes metr. Mrazy dostupovaly až -32°C. Následkem toho zvěř se nemohla dostat k zemi, trpěla hladem i zimou a mnoho zvěře pomrzlo. Také ptactva mnoho pomrzlo. Následkem těchto sibiřských mrazů pomrzlo mnoho ovocných stromů - více než 80% - což nikdo nepamatoval. Tak vzala za své třešňová alej u Rosolových polí k Dubině, vedle silnice k Janovu atd. Z takového množství sněhu byly obavy, aby při tání nedošlo k povodním.

Sníh se však počátkem dubna 1929 rychle ztratil. Pro velké množství sněhu nemohla ani železnice pravidelně jezdit, byl nedostatek uhlí v domácnostech. Chudí lidé nemohli do lesa pro suché větve a tak zakoušeli velkou zimu v domácnostech. Jiná pohroma stihla zdejší krajinu, ba celou českou zemi 4.7.1929 - větrná bouře. Brzy po 7 hod. večerní přihnala se od západu prudká vichřice, která lámala mohutné stromy. Na děkanské zahradě mimo jiné v půli zlomila krásnou zdravou a silnou lípu, rozházela tašky na střechách. Na Hradě vyvrátila vichřice starou silnou lípu. Také v lesích bylo mnoho stromů vyvráceno a zpřelámáno. Škoda byla značná.

Protože do konce roku 1944 byl velký nedostatek kněží a nadměrnou prací v děkanské kanceláři (arijské doklady) nebyly prováděny zápisy do farní kroniky. Pokud se podařilo pozoruhodný materiál získat, je stručně zaznamenán. Místo kaplanské zde dlouho nebylo obsazeno. Byl dosazen katecheta P. Bedřich MALINA. Velmi se snažil pracovat nejen ve škole, ale vypomáhal obětavě i v duchovní správě a dobře se mu dařil plán oprav a vybavení kostelů

1. oprava a zakoupení mešních rouch
2. generální oprava malby děkanského kostela od F. THÉRA z Votic, mramorování oltářů a jiného vnitřního zařízení
3. vytónování kaple na Hradě, oprava obrazů sv. apoštolů
4. z této doby pochází asi lustr v děkanském kostele, darovaným rodinou KRCHOVOU, zhotovený Průmyslovou školou v Hradci Králové
5. v kostele zavedeno elektrické světlo
6. pořízení nový oltář sv. Terezičky (první v Jižních Čechách)
7. pořízení nový hlavní oltář. Návrh učinil profesor ZÁLEŠÁK z Umělecké průmyslové školy v Praze (2.400 Kč), sochařské a řezbářské práce provedl J. VAVŘICH z Prahy (13.750 Kč), truhlářské práce J. PISTULKA z Hlasiva (1 1.250 Kč). Celkem hl. oltář stál asi 28.000 Kč. Pořízen byl v r. 1929.

Během asi 3 let vykonal P. Bedřich MALINA velký kus práce. Veškeré doklady a fotografie zaslal a jsou uloženy v archivu. Po odchodu p. katechety MALINY za profesora do Poličky (napsal "Dějiny říms. breviáře") nebylo zde ani kaplana, ani katechety. Na školách vyučovali náboženští laici.

Roky 1932 až 1940

Během roku 1932-1940 se nic zvláštního ve zdejší farnosti neudálo a nebyly ani nalezeny žádné záznamy. Od r. 1936 byl ustanoven kaplanem P. Josef BRŮŽEK, novosvěcenec. Působil zde do února 1941 a vykonal mnoho dobrého, jak na poli pastoračním (zase se po dlouhých letech v kostele káralo), tak pomocí sbírek bylo mnohé pro kostel opraveno - pozlacení kalichu, monstrance, nové zpovědnice a vytónování kostela v Blanici. Ustaven spolek 'Sdružení katolické mládeže a farní knihovna'. Obojí mělo útočiště v domě býv. Lidového družstva (budova pod děkanstvím). Později se konaly schůzky v obecné škole a knihovna přestěhována do 1. patra děkanství.

Od 1.8.1941 zdejší kaplan Josef BRŮŽEK odchází za administrátora do Nové Vsi u Ml. Vožice a tamější administrátor František VESELÝ za kaplana do Ml. Vožice.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1939-1945

FARNÍ KRONIKA Z LET 1939-1945

Rok 1939

Od roku 1939 se rozpoutala strašná světová válka. Nedostatek všeho a hlad ve městech je citelný. Dp. BRŮŽEK ještě jako kaplan pořídil do kostela uzavřenou zpovědnici, která sice velmi dobře vyhovuje, ale vnějškem do barokního kostela se nehodí.

Válka pokračuje, je nedostatek kovů a proto se rekvírují i posvěcené zvony. V Mladé Vožici byly odebrány 2, pořízené v r. 1927 od firmy Ries z Kuklen. Jeden z nápisem "Sv. Maria, oroduj za nás" s reliefem P. Marie, těžký 212 kg, tón cis2 a druhý s reliefem sv. Václava a nápisem 'Nedej zahynouti nám i budoucím', těžký 314 kg, tón hl. Na zvonici zůstal jen umíráček. Hrany se zvoní na Hradě, kde se zvony zachránily. I v Janově je sejmut zvon, pořízený v r. 1927, těžký 78 kg, tón g2. Tyto 3 zvony stály 18.000 korun. Rovněž v Blanici byly odvezeny 2 staré zvony a téměř ve všech vesnicích. Zvony byly odvezeny bez náhrady 2.4.1942.

Roky 1941 a 1942

V r. 1941 zde konali sv. misie Dominikáni z Plzně. V pondělí 3.8.1942 o 5. hod. odpolední se snesla nad vožickem směrem na Chotoviny a Tábor veliká bouře s krupobitím a smrštěm. Všude velké škody. Památná lípa u Ústějovské kaple, stará snad 500 let i krásná lípa před schodištěm kaple na Hradě byly přelomeny. Počátkem zimy 1942 spadlo klenutí v konírně. Pro nedostatek železných travers je udělán strop dřevěný. Práci zaplatil pan děkan. Pro nedostatek petroleje je do chlévů zavedena elektřina, stála 1.300 korun. Varhany v děkanském kostele již delší dobu nevyhovovaly, staré asi 150 let - červotočem úplně rozleptané. V r. 1939 péčí dp. Josef BRŮŽKA byl ze sbírky pořízen nový měch od firmy Skopek z Tábora a postavený tak, aby se hodil i k novým varhanám. Jeho nástupce kaplan Fr. VESELÝ se rozhodl opatřit postupně varhany nové.

Při jednání s Památkovým úřadem bylo dohodnuto, že budou zachovány staré barokní skříně a kovové píšťaly. Rozhodl tak sáru přednosta Památkového úřadu Dr. VÁGNER a prelát ThDr. Hugo DOSKOČIL, rektor semináře v Hradci Králové. Měl být pořízen nový hrací stůl v takovém vybavení, aby jednou sloužil větším varhanám. Rozpočet zněl na 45.000 korun, ale peněz nebylo, tak nezbyvalo, než vyhlásit veřejnou sbírku, kterou Okresní úřad v Táboře povolil. Kaplan spolu s kostelníkem p. HLAVNÍČKOU osobně podnikli sbírku po celé farnosti, která nebyla zvyklá přispívat na kostel.

Vožáci procházeli odpoledne a večer, přifařené obce odpoledne v neděli. Kupodivu, nikde nebyli odmítnuti. Přispěl kdekdo : zdejší spořitelny, spolek rodáků a přátel Ml. Vožice v Praze, Skupina katolické mládeže, zdejší ochotníci i některé třídy měšťanské školy. Když již byla potřebná částka téměř sebrána, navrhl varhanář zapojit II. manuál, což by stálo 65.000 korun. I k tomu jsme se odhodlali. Z obavy, že by I. manuál byl slabý pro náš velký kostel, rozhodli jsme se postavil I manuál s 11 rejstříky za 100.000 korun. Znovu jsme se obrátili na farnost prostřednictvím starostů a i tento obnos jsme sehnali. Ovšem byly tu obtíže rázu technického. Byl 4tý rok války, nedostatek materiálu, pracovních sil (děláci na práci v Německu). Stavba pokračovala pomalu a byla s velkým zájmem veřejnosti sledována.

Našli se i tací, kteří celé věci nedůvěřovali. Byla pořízena nová podlaha, skříně prodlouženy až ke zdi a impregnovány. Nové varhany posvětil 11.7.1943 místní děkan Josef MIŠKA, když před tím v kázání poděkoval kaplan všem, kteří přispěli. Mimo program poděkoval dp. děkan veřejně kaplanovi, že se této práce ujal, v jejíž uskutečnění v době války sám nedoufal. Slavnou mší za živé a mrtvé dobrodince celebrou kaplan za asistence dp. katechety v.v. Karla SMETANY a dp. Josefa BRŮŽKA, administrátora v Nové Vsi. Slavnost zakončena chorálem 'Svatý Václave'. Sběrací listiny, účty atd. jsou uloženy v archivu.

Rok 1943

12.8.1943 byl pohřben na hřbitově v Janově tamní rodák dp. Josef JENŠÍK, farář v Zeměchách u Kralup n. Vlt. Nikdy nezapomínal na svůj rodný kraj a v závěti odkázal na vnitřní výzdobu kostela v Janově 20.000 korun, Ml. Vožici 5.000 korun. Rovněž Janovu odkázal 3 obrazy.

Historie kostela v Janově je zastřena minulostí. Oltářní kámen pochází z r. 1693 (nápis na něm). V těch místech byl asi rozbořen již rozpadlý románský kostel. Z porodního kostela, který byl kdysi farním, zachovala se jen část kamenné křtitelnice, staré asi 400 let. U ní byl jistě pokřtěn i mistr MATĚJ z JANOVA, který studoval teologii v

Paříži s Václavem RAŇKŮ z Ježova. Janov, podle podoby vesnice, se zdá býti nejstarší osadou na vožicku, ačkoliv nynější jméno je z doby pozdější. Na dávné osídlení v době předhistorické ukazuje také staré hradiště západně od vsi, zvané Kozí hrad, jakož i pohanské hroby, objevené r.1866, nedaleko vsi K.R. NEUDÖRFLEM. Filiální kostel Všech svatých byl ve 14. stol. farním a faráře k němu dosazoval (1360, 1369) sám KAREL IV, později pak držitelé Vožice.

Roku 1397 založil Aleš z Ryzemburka s chotí Eliškou v kostele nový oltář ke cti Panny Marie a Svatého kříže a nadal jej zlatem ze vsi Staniměřic. Za to byl kaplan povinen sloužiti 4 mše - z nich jednu na hradě Šelmberce. Fara v neznámé době zanikla a kostel byl r. 1726 znova vystavěn. Ves se připomíná r. 1318 jako příslušenství statku vožického. Tehdy Jaroslav z Koutu pobral ve vsi koně a rozličné svršky. Část vsi (1 1/2 lánu) příslušela - k Šelmberku, ale i ta byla připojena k Ml. Vožici. Roku 1654 tu bylo 6 osedlých, 1 chalupník a 2 zahradníci, kteří prý 'obstáti mohou, půdy žitné dobré'.

Janov jest rodištěm slavného Husova předchůdce, mistra MATĚJE z Janova (zemřel 30.12.1394). Byl synem Václava z Janova, královského poddaného, nikoliv zemana. Janov nebyl nikdy vladyckým sídlem. Teprve asi r. 1389 domohl se benefícia, fary ve Velké Vsi (mezi Prahou a Mělníkem). Hloubáním v bibli, na níž kladl největší váhu - byla mu 'přítelkyní, nevěstou a matkou', poznal rozdíl mezi křesťanstvím evangelia a zesvětštělou církví soudobou a opravné náhledy své uložil v latinské spise "Regulae veteris et novi testamenti" (Pravidla starého a nového zákona) a svou teologickou učeností, získanou 6letým studiem teologie v Paříži (odtud zván mistrem pařížským) dával reformačním snahám českým pevný podklad a oporu.

Léto 1943 bylo celkem příznivé, byla 2 období veder až +52°C. Úroda velmi pěkná, bez pohrom. Tento rok došlo k opravě hlavního oltáře kostela v Janově. Po odborné prohlídce byla zadána restaurace hlavního oltáře. Byla přidělena subvence 12.000 korun. V lednu 1944 byl oltář i 2 postranní obrazy odvezeny do Pelhřimova ke konzervaci. Na jaře pořízena 2 okna v presbytáři, do sakristie, nové dveře na náves. Materiál dal patron, práce a sklo placeno ze sbírek - 2.300 korun. Protože bylo počítáno se zavedením elektřiny, bylo zasekáno i elektrické vedení a kostel vytónován. Náklad zaplatil František MRÁZEK - elektromechanik v Bostově (Kouty). Malování kostela provedl malíř p. Antonín PICHA za 7.820 korun. Nátěry lavice v presbytáři, mřížky a opravu křížové cesty provedl Em. HAVLÍČEK z Ml. Vožice za 1.340 korun.

Rok 1944

Restaurovaný oltář byl znovu postaven a 29.10.1944 slavnostně předán farníkům. Administrátor František VESELÝ vysvětlil historii kostela, vzpomněl všech mrtvých příznivců a poděkoval všem, kdo na opravu přispěli. Při mši sv. účinkoval smíšený pěvecký sbor z Mladé Vožice. Slavnost byla velmi pěkná a při ní vybráno 3.200 korun.

Obraz Panny Marie s Ježíškem v Blanici byl dán do opravy Chrámovému družstvu v Pelhřimově - oprava stála 1.500,- korun.

Válka ve své zuřivosti stále trvá. Matriky se musí psát německo-česky. Od 1.8.1944 byl dán do výslužby dosavadní děkan Josef MIŠKA pro své vysoké stáří a fyzickou neschopnost zastávání úřadu (stár 88 let). Byl zde děkanem 42 let. Administrátorem byl jmenován zdejší kaplan František VESELÝ. Pro bytovou nouzi bydlí dp. děkan J. MIŠKA na děkanství v přizemí. Uprázdňené děkanství bylo obsazeno 1.1.1945. Ze 3 žadatelů presentoval zdejší patron p. Jiří hrabě KÜENBURG - nejmladšího žadatele - zdejšího kaplana Františka VESELÉHO. Byl uveden do úřadu 7.1.1945 za účasti dp. vikáře, sousedního kněžstva, patrona a velkého množství věřících i z okolních farností, protože takovýto obřad jak zde, tak i okolí nebyl již dlouho konán. Nový děkan se narodil 25.1.1915 v Nové Cerekvi, okres Pelhřimov.

Reálné gymnázium studoval v Pelhřimově a teologii v Čes. Budějovicích. Na kněze byl vysvěcen 1.5.1940. Od 1.6.1940 byl kaplanem ve Strážově na Šumavě, ale již v říjnu byl poslán na výpomoc onemocnělému arciknězi Msgre V. TŮMOVI do Nové Vsi. Po jeho smrti v lednu 1941 interkal. administrátorem tamtéž. Od 1.8.1941 byl jmenován kaplanem v Ml. Vožici. Od 1.8.1944 byl jmenován administrátorem v Ml. Vožici a 1.1.1945 děkanem (nejmladší děkan v protektorátě). Po tříletou dobu kaplanování v Ml. Vožici vyučoval náboženství ve všech třídách obecné a měšťanské školy a vedl téměř celou duchovní správu. Náboženství začala vyučovat laická katecheta sl. Marie SVATKOVÁ z Ml. Vožice, která měla maturitu a potřebné náboženské zkoušky. Vyučuje velmi dobře a je praktickou katoličkou.

Ani v kapli na Hradě nefungovaly varhany. Varhanář Skopek z Tábora je opravil a dal k ním nový měch na šlapání. Obnos za opravu byl uhrazen sbírkou o pouti na Hradě. Patron přispěl částkou 1.000 korun. Protože je majitelem této kaple, jako rodinné hrobky, dal v r. 1943 opravit fasádu celé kaple.

Bylo třeba provést značné úpravy na děkanství. Je však 7mý rok války, nedostatek pracovních sil i materiálu, zákaz staveb a větších oprav. Patron přislíbil materiál i řemeslníky, ale výplatu bude muset provést p. děkan. Po dohodě, že materiálu nebude tolik třeba, přislíbil částku 10.000 korun. Přestože je dostatek peněz a téměř nic ke koupi, ani živobytí, nechtěli lidé pracovat ani za vysoké ceny. Když pracují, není možno jim poručit a práce neodpovídá mzdám. Pracovní morálka je velmi ubohá. Práce pro nedostatek prac. sil, nechuť k práci a obtížné shánění materiálu trvaly od jara do zimy.

Válka zuří dál, strašnou zbraní jsou letadla a jimi svrhované bomby na továrny a města. Snad již brzy bude konec. I ve Vožici jsou lidé, kteří zapomínají, že jsou leši a udávají, několik osob z naší farnosti úpí v koncentračních táborech. Již jsou 3 mrtví : E.K. ROSOL, min. rada v.v. zastřelen v Táboře, p. řídící BRYCH v Táboře umučen a sl. JUNGMANNOVÁ v plynu v Osvětimi r. 1943. Nikdo si není jist svobodou ani životem.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1945-1948

FARNÍ KRONIKA Z LET 1945-1948

Rok 1945

Konečně je po válce. Telegram, oznamující konec války nebyl úřední. Vožice slavila mír, zatímco v okolí Tábora, Pacova, Vlašimi atd. byl klid pod německými bodáky. V Nové Vsi zadrželi německé vojáky, odzbrojili je i šaty jim dali a pustili je. Ti došli do Votic a radostná nálada 5.5.1945 se proměnila v bolest. V Nové Vsi byli zastřeleni 3 muži a ostatní muži odvezeni do Votic a tam celou noc a den strašně týráni. Někteří mladíci z Noskova byli zvědaví, co se děje v Nové Vsi a proto se přiblížili k silnici. vedoucí z Nové Vsi do Mladé Vožice.

Tam je zastihli esesmani, zastřelili je a co měli u sebe, vše jim sebrali. Byli to : Bohumil CHOTĚTICKÝ, dělník z Ml. Vožice č. 242 - 44 let. Karel NOVOTNÝ, zednický učeň z Noskova č.4 - 1 b let, František ROSOL, kovářský učeň z Noskova č. 7 - 14 let. Rudolf KUBÍK, zeměd. dělník z Noskova č. 28 - 16 let, Jaroslav ŠTÁSTKA, soukromý úředník v Nové Vsi č. 23. Tento mladík byl přítelem p. děkana, prožil několik let ve Vídni v ohni náletů a bomb. Zdravý se vrátil domů a zde padl. Zatímco tito mladíci zemřeli v polích, na náměstí před zraky všech mužů byl zastřelen Alois MAREŠ, protože prý u něho našli revolver. Zavřeným oknem byl zastřelen František MIMRÁČEK. závozník z Ml. Vožice č. 233 - 19 let.

Před radnicí nastupovalo 20 mužů na nákladní auto, nevěděli kam je vezou a co s nimi bude. Václav VANÍŠ byl bestiálně umučen a pověšen na lípě před kostelem. Když konečně došlo k úplnému vítězství, národ jásal, jen ve Vožici byl hluboký smutek. Nenávistné pohledy provázely nekonečné proudy odzbrojeného německého vojska. které Vožicí procházelo. Mnozí ozbrojení esesmani uprchli do lesů a v noci přepadali samoty i vesnice a vynucovali si jídlo. Proto naši muži spolu s ruskou armádou. která byla slavnostně ve Vožici uvítána, museli prohledávat lesy a chytat je. Jeden z těchto lotrů postřelil p. Antonína VRTIŠKU, rolníka z Řemíčova č. 1, který brzy zemřel. Všude bylo plno odhozených zbraní.

Teprve 17.5. se Vožice loučila se svými mrtvými mučedníky. Obřady v kostele, pohřební průvod i rozloučení na hřbitově bylo důstojné. Tyto události zfilmoval p. DINTAR, obchodník v Ml. Vožici. Jaká zvěrstva páchali Němci na ostatním lidstvu zaznamenaná a odsoudí světová historie. Záslouhou Msgra Dr. ŠRÁMKA, který byl předsedou naší vlády v Anglii a byl pravou rukou p. presidenta BENEŠE, zásluhou čestných kněží, z nichž mnoho bylo umučeno, není ani u nás, ani jinde ve světě náboženský boj. I oslavy Husovy vyzněly ve smyslu vlasteneckém a sociálním. Hitler a jeho režim umučil 8.000 kněží. Z naší diecese bylo zavřeno v koncentračních táborech 10% kněží a zahynulo jich 9.

Po této válce se naskýtá příležitost zbavit se všech Němců a Maďarů z naší republiky. Za okupace "Protektorát Böhmen und Mähren" a zkonfiskování jejich majetku. Proto když tušil konec války a pád Německa, zdejší patron hrabě Jiří KÜENBURG odejel do Solnohradu do Rakouska. kde také má majetek. Za války se sice jako Němec neexponoval, naopak mnoho lidí, kteří měli jít do Říše na práci zaměstnal ve svých podnicích, které se očividně zmáhaly. Byl ale členem NSDAP a proto i jeho majetek byl zkonfiskován. Dvory rozparcelovány deputátníkům a drobným zemědělcům, lesy zestátněny, rybníky také převzal stát. Cihelnu převzal asi okres Tábor.

Při revoluci však mnoho neodpovědných živelů rozkrádalo movitý majetek jak v zámku, tak i v podnicích. Zařízení zámecké kaple bylo proto přestěhováno do kostela i děkanství. Kdo převezme budovu zámku ještě není známo, Podle konfiskačního dekretu se ruší na těchto panstvích patronát. Byla snaha, aby z majetku hraběte Küenburga byl přidělen nějaký les do vlastnictví kostela. Záslouhou několika dobrých občanů v Blanicích, místo do Tábora. byly odvezeny 2 zvony z Blаницe a malé zvonky z Bendova Záhoří a Krchové Lomné do lesa, tam zakopány a zachráněny před Němci. Na Svatodušní pondělí 21.5.1945 opět byly slavnostně zavěšeny.

Rok 1946

Dne 25.5.1946 byly konány volby do Ústavodárného národního shromáždění. Dne 24.7.1946 zemřel ve věku 90 let zdejší dlouholetý p. děkan Josef MIŠKA. Z děkanství, kde žil na odpočinku jej doprovodilo okolní kněžstvo a velké množství osadníků i z okolních farností, kde p. děkan působil. Byl pohřben 27.7.1946 na hřbitově u sv. Mikuláše. V srpnu 1946 instalovala varhanářská firma Skopek v Táboře 6 pedálových rejstříků v ceně 75.600 korun. Motor k měchu. přípojka a instalace stály 19.500 korun. Vše bylo uhrazeno ze sbírek a z uvolněných vkladů.

Rok 1947

V roce 1947 byla provedena oprava kostela v Blanici, která stála cca 60.000 korun, část hražena ze sbírek. V tomto roce bylo velké sucho a neúroda. Nepršelo asi 3 měsíce. Po sedmi letech má naše diecese nového biskupa. Je jím ThDr. Josef HLOUCH, universitní profesor z Olomouce. spisovatel a význačný praktik v duchovní správě. Byl intronisován 7.9.1947.

Protože téměř všichni Židé z mladovožicka zahynuli za německé nadvlády v koncentračních táborech, zdejší synagogy nebylo třeba a proto byla zbořena, i když o ní měla zájem církev československá. Ta čítala několik desítek členů - přistěhovalců. Zůstal jen domek kostelníka a do něj vsazena pamětní deska. Mramorový náhrobek Voračického z Paběnic byl z kaple sv. Barbory přemístěn do vchodu kaple, aby byl jako nejstarší památka našeho kostela (1565) lépe viděn.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1948-1962

FARNÍ KRONIKA Z LET 1948-1962

Rok 1948

V únoru 1948 podala část ministru tehdejší vlády demisi, došlo ke komunistickému převratu a vlády se chopili komunisté.

Rok 1949

Od 1.1.1949 přestává fungovat Zemský národní výbor a stejně i Okresní národní výbory. Jsou nyní krajské národní výbory (my patříme ke Praze) a okresní národní výbory (k Voticům). Protože dosavadní hlavní oltář a socha sv. Martina, umístěná vedle něho stylově v našem barokním kostele nevnikaly, rozhodl se dp. děkan VESELÝ o vyřešení této otázky. Dozvěděl se, že Chrámové družstvo v Pelhřimově má k dispozici velký barokní oltář sv. Jana Nepomuckého z treboňského kostela. Po ověření na místě oltář koupil. Je velmi pěkný a slohově odpovídá stavbě kostela a velikostí, jakoby by byl pro kostel zvlášť zhotoven.

Hospodářské budovy užívá ve farním dvoře od r. 1952 JZD. Podle nájemní smlouvy užívá je bezplatně. Celá léta se však nic neopravuje a budovy chátrají.

Roky 1951 a 1952

V roce 1951 je p. děkan VESELÝ povolán na vojnu a duchovní správy se v květnu 1952 ujímá dosavadní správce Šebířova ThDr. Ignác BŘEZINA. Dne 29.6. byla slavnost svěcení zvonu a umístění na věži. Zvon je těžký 669 kg a má jméno sv. Jan.

Rok 1954

V červenci 1954 byl přeložen Dr. Ig. BŘEZINA do Novosedel n. Nežárkou. Novým administrátorem byl jmenován František LÁLA. Duchovní správu započal poutní slavností na Hradě, za účasti okolních duchovních. Letní vydatné deště pronikly na několika místech děravou střechou hradního kostela a na několika místech promáčely klenbu. Podobně natekla voda i do stropu hřbitovního kostela sv. Mikuláše a do střechy hřbitovní márnice. Byly provedeny neodkladné opravy. V letním období tohoto roku byly v děkanském kostele konány jednou týdně koncerty duchovní hudby a zpěvu. Učinkovali: prof. M. MRÁZKOVÁ-Plačková, JUDr Antonín DRÁB, prof. KŘÍŽEK (house) a prof. VI. SVATOŠ (varhany). Na pořadu byla díla světových skladatelů. Koncerty se těšily zvláštní pozornosti posluchačů a byly přínosem kulturního života města.

Rok 1955

V r. 1955 prudká jarní vichřice znovu otevřela střechu hřbitovního kostela. Současně byla poškozena střecha v Janově a v Blanici.

Rok 1956

V r. 1956 došlo k opravě střechy kostelíka na hřbitově. 22.7. zdější dp. katecheta Karel SMETANA slavil 50 let kněžského vysvěcení. Krátce na to 4.8, ve věku 74 let zemřel. V říjnu převzala státní správa do svého vedení všechny církevní hřbitovy. Hřbitov v Mladé Vožici, Janově a Blanici spravují tamější národní výbory.

Rok 1957

V r. 1957 bylo započato s generální opravou bání věže děk. kostela. Pořízen nový hrotní kříž. Při rozebrání starého hrotního kříže byly v makovici zápisy a různé pamětihodnosti z r. 1890, kdy se konala poslední oprava věže : obsáhlý zápis o místních poměrech a veřejném životě tehdejší doby, zápis o panství patrona, pamětní zápis o vožické škole, o místních spolcích, zpráva o epidemické chřipce toho roku. K těmto všem spisům byly přidány historické doklady současné naší doby, popis provedené opravy a opět se vše uložilo do nové makovice nového hrotního kříže, k zachování na další paměť.

Rok 1958

Při jarní vichřici roku 1958 spadla krytina střechy na hřbitově. Opravu provedl p. KUPKA z Ml. Vožice. 9.10.1958 ve 3.52 hod. zemřel svatý otec - PIUS XII. Papežem byl zvolen v roce 1939 v den svých 63tých narozenin a pontifikát trval 19 roků, 7 měsíců a 7 dní. 28.10.1958 byl zvolen nový papež - JAN XXIII. Korunovace byla 4.1.1958.

Rok 1959

V roce 1959 prudká vichřice rozbila několik tabulí v kostele. Již se také v naší farnosti uplatňuje smutný jev-rozbíjení křížů, stojících při silnicích.

Rok 1960

V roce 1960 byla provedena generální oprava kaple sv. Jana Nepomuckého. I v tomto roce je zaznamenáno vandalské chování mládeže. Obětí se stala kaple P. Marie na Hradě. Mladíci vytloukli okna, vyšplhali se na střechu, odkud schazovali po stráni krytinu. Zničili i bleskosvodné vedení v r. 1957 obnovené. Vedení vytrhali ze zdi a přelámali, Současně bylo zdemolováno schodiště kaple. Dne 26.6.1960 byl pohřeb zdejšího dlouholetého varhaníka p. Jana TICHÉHO. Byl zdejším obchodníkem a varhaníkem byl od r. 1933, tedy celých 27 let. Předtím byl 8 roků v Šebířově. Pohřbu se zúčastnilo mimořádně mnoho občanů z celé farnosti i z farností okolních.

Rok 1961

I v r. 1961 se vloupala mládež do kaple na Hradě a násilím se dobývali do patronátní hrobky. Dřevěný svícen, jinak věc uměleckou poškodili a po jeho odstranění se pokoušeli zdvihnout kamenný poklop hrobky. Práci si ulehčovali tím, že okraj elipsovitého poklopu kladivem zuráželi a tuto cennou desku znehodnotili. Do hrobky se asi nedostali, neboť zbylý kámen byl jen zčásti odsunutý. Událost byla oznámena policii, nic se však nevyšetřilo.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1962-1968

FARNÍ KRONIKA Z LET 1962-1968

Rok 1962

V roce 1962 se středem pozornosti světového dění stává otázka Německa a Berlína. Všechny země připravují obranná opatření. Jsou povolávání do vojenské služby hoši jak po základní vojenské službě, tak i záložníci. S obavami se hledí, vzhledem k moderním zbraním, k neisté budoucnosti. Dne 12.8.1962 jsme byli svědky mimořádné slavnosti. Manželé BEDNÁŘOVI z Krchovy Lomné slavili v děkanském kostele zlatou svatbu. Dne 10.9.1962 zemřel v Ml. Vožici akademický malíř Ota BUBENÍČEK. Pohřben byl 16.9. na místním hřbitově.

Rok 1963

Zima v r. 1963 byla krutá a dlouhá. Mrazy až -30°C. Jsou předpovídaný záplavy. UNESCO na návrh Ukrajinské SSR zařadilo mezi světová výročí oslavy 1.100 výročí vytvoření slovanské abecedy Cyrilem a Metodějem. 3.6. v 19.45 hod. zemřel papež JAN XXIII. 6.6. byl Jan XIII. pohřben. 21.6. zvolen nový papež PAVEL VI. K 1.9.1963 odchází P. František LÁLA po 9letém působení v Ml. Vožici do Veselí n. Lužnicí. Jeho nástupcem se stává dp. Bohumil MRÁZ, bývalý administrátor ve Veselí n.L.

Nastoupil 29.8.1963. Na podzim 1963 byla provedena vodovodní přípojka z hlavního vedení u kostela. Stará přes zahradu již nevyhovovala, často zamrzala. Od podzimu tohoto roku byla za státního dohledu zřízena v Radvanově Charita. S příchodem sester premonstrátek - většinou přestárlých a charitní domov je především pro ně - přišli i 2 biskupové a sice Dr. Štěpán TROCHTA, sídelní biskup litoměřický a Dr. ZELA, světící biskup z Olomouce. Oba ti biskupové z důvodů, které blíže vysvětlí historie, nemohou vykonávat své funkce.

Rok 1964

Asi v květnu 1964 přišel do Radvanova z Mukařova arcibiskup pražský Dr. Josef BERAN. V Mukařově, i když za dozoru úřadů mohl přijímat návštěvy, předtím od r. 1949-1963 nikdo takřka kromě zasvěcených nejvyšších státních úřadů nevěděl, kde se zdržuje. Ale i to jednou zhodnotí historie. V Radvanově byl arcibiskup BERAN již pod dosti mírným dohledem a Češi, obvykle po legitimování jej mohli navštívit. Cizincům se kladly velké překážky, takže snad kromě jednoho italského novináře, nikoho z cizinců k němu nepustili. Jak biskupové i p. arcibiskup se mohli, ovšem po ohlášení, z ústavu vzdálit i na delší cestu, např. do Prahy.

16.2.1965 byl arcibiskup BERAN jmenován kardinálem. 19.2.1965 odlétá na přání sv. Otce Pavla VI. do Říma. Budiž zde poznamenáno, že v těchto dnech od 16.2.-19.2. na přání - zdá se, že to byla i podmínka - tedy jistě na přání kardinála Dr. Josefa BERANA byl jmenován apoštolským administrátorem pražským Dr. František TOMÁŠEK, který jako biskup do té doby vykonával obvyklé farářské funkce v Morav. Hůzové. Pan kardinál BERAN byl v Radvanově i okolí velmi oblíben. Na jeho přání byla opravena krásná barokní kaple u Ústějova, byla vymalována malířem pokojů p. BERÁNKEM z Ml. Vožice. Pan arcibiskup do této kaple rád chodil a také úpravy kaple sám zaplatil, třebaže penězi neoplýval. Jeho penze činila 1.600,-Kčs. V Radvanově dělal údržbáře a současně duchovního správce sestřiček bývalý opat z Nové Říše MACHALKA. Jinak je zámeček v Radvanově bývalé sídlo obrozeneckého vlastence Jana JENÍKA z Bratřic.

Rok 1965

V roce 1965 byla provedena oprava kostela sv. Václava v Blanici. Práci udělali pokrývač KUPKA a jeho pomocník ČÁP, klempířské práce p. TĚGL. Opravu varhan provedl kaplan BONDAL z Českého Krumlova, který se vyučil varhanářství, když nemohl nějaký čas působit v duchovní správě. Hřbitovní kostel sv. Mikuláše - novější gotika - by potřeboval novou krytinu. V tomto kostele neznámý darebák prolomil okno za oltářem a odcizil několik obrázků křížové cesty - tištěný dřevoryt. Poškozené nechal na místě. Zloději tyto věci prodávají buď přímo nebo pomocí prostředníků cizincům, kteří stále ve větším počtu navštěvují naši vlast, ne proto, že je socialistická, ale že je krásná.

Rok 1966

V únoru roku 1966 bylo započato s opravou střechy kaple P. Marie na Hradě. Práci prováděla odbočka táborského OSP pod řízením stavitele ZAPPEHO. Pokrývači dva SVATKOVÉ z Ml. Vožice, jeden nejmladší ze Staré Vožice. Propadající se schody bylo třeba zpevnit. Práci prováděl brigádnicky i když slušně honorovanou -

zadarmo nikdo nedělal - p. HOLUB z Ml. Vožice, p. KNOTEK z Noskova, přidavače jim dělal p. HROMADA z Ml. Vožice. Dalo to dost práce uvést vše do pořádku, zvláště když velké kameny ze schodů byly na stráni. Již dříve poškozený kámen nad hrobkou se propadl do hloubky 2,5 m. Naštěstí rakve s pozůstatky hraběnky a hraběte z Küenburgu nepoškodil. Jejich empírové náhrady jsou po stranách presbytáře kaple. Dalo dost práce kámen vyzvednout a upevnit.

Na jaře 1966 se dva pražští chuligáni - zakrátko byli usvědčeni - vloupali do kaple. Poničili dvířka svatostánku, velkou škodu udělali. Byli odsouzeni jen podmíněčně. Je proto snaha opatřit okna mřížemi. V květnu t.r. dp. BONDAL, kaplan z Českého Krumlova dokončil opravu varhan v Blanici i v Janově. 16.10.1966 příspěvím p. KAZDY, nočního vrátného z pekáren, byla vysvěcena nová kalvarie u hradní kaple. Ta dřevěná byla časem poničená. Nová kalvarie byla zhotovena z vyřazených hřbit. křížů, která natřel p. BLAHUŠKA, šofér ČSAD. Odpoledne byla menší slavnost. I zastavení křížové cesty jsou ve špatném stavu.

Rok 1967

V únoru 1967 byla zhoubná vichřice. Vymáhání škody od pojišťovny bylo obtížné. Byla škoda na hřbitovním kostele sv. Mikuláše, na děkanské kostele, na kostele v Janově, v Šebířově i na farní budově ve Smilových Horách. Na podzim 1967 byly dostavěny pavilony školy na bývalé části farské zahrady, kterou protiprávně - asi v r. 1959 - daroval bez souhlasu kapu. konsistoře býv. duchovní správce PhDr. Ignác BŘEZINA obci Ml. Vožice. Budiž poznamenáno, že na jaře 1967 prohlašoval předseda MěNV, že k účelům školy praskne - na hřiště - celá farská zahrada. Zatím se tak nestalo a doufáme, že se tak nestane, když už je u nás 5 měsíců demokratický proces.

Rok 1968

Jaro - začátek března 1968 byl pro ČSSR pozoruhodný. Vládnoucí KSČ uznala značné chyby vedení, ba i brutalitu a vraždy, způsobené deformacemi socialismu. Zatím je - i když to není ještě uzákoněno - zrušena cenzura tisku, rozhlasu i televize. To, co píšou noviny, nemohly si dovolit od února 1948 až do nynějška. Tak zvané mírové hnutí katolického duchovenstva - na státních úřadech ateistických úplně závislé - bylo vyměněno. Vedení se ujal apoštolský administrátor ThDr. František TOMÁŠEK.

Ovšem jako v ÚV KSČ je ještě mnoho nedobrých lidí, tak i do DKO - Dílo koncilové obnovy - přešlo z MHKD několik zbabělých a ze všech situací těžkých, hlavně materialisticky založených duchovních. DKO se již leccos podařilo, jako návrat biskupa ThDr. Josefa HLOUCHA, který se dne 9.6.1968 slavně ujal diecese po více než 17 let trvajícím odloučení. Květnová pout noskovská byla slavná. V rámci demokrat. socialismu přišlo veřejné procesí s hudbou, aniž bylo zakázáno okresními funkcionáři KSČ. Toto procesí přišlo do děkanského kostela a odtud ke kapli v Noskově. Účast lidu velká.

V předjaří 1968 totiž začal československý pokus spojit socialismus se svobodou i náboženskou. V rámci demokratizace se odstěhoval biskup Dr. Štěpán TROCHTA z Radvanova do svého sídla Litoměřic, kde byl 1.9.1968 uvítán.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1968-1975

FARNÍ KRONIKA Z LET 1968-1975

Rok 1968

Vojska varšavské smlouvy vkročila z 20. na 21.8.1968 do ČSSR. Tato smutná kapitola bude zhodnocena dějinami a budou o ní mnohé doklady. Hlavním důvodem vstupu t.zv. bratrských socialistických států byla nespokojenost jejich vůdců s demokratickým humánním socialismem, který značně uvolnil náboženský život a vůbec svobodu.

Ve školním roce 1968-69 se přihlásilo na náboženství přes 400 dětí, v minulém školním roce 90. Rodiče se nebojí různých administrativních zákroků. Podařilo se sehnat laickou katechetu - Anežka PŘITASILOVÁ z Dolínku u Vlašimi. Katechetka je výborná, má kázeň a ke zbožnosti vede svým příkladem. Po 3 měsících končí, protože má špatné autobusové spojení. Dne 18.10.1968 nastoupil do Ml. Vožice administrátor P. Josef URBAN, nar. 19.4.1918 v Novém Rychnově, okr. Pelhřimov, naposledy působící jako ředitel kůru v Pelhřimově.

Rok 1969

Dne 17.5.1969 zemřel v Římě nejdůst. pan kardinál Josef BERAN, arcibiskup pražský, který pobýval 2 roky v nedalekém Radvanově po propuštění z internace. Také v Radvanově zemřel nejdůst. otec biskup Stanislav ZELA, světící biskup olomoucký.

Byly prováděny další opravy v děkanském kostele. Při všech opravách pomáhali zdarma p. Karel VÁVRA - elektroinstalace, p. Josef KAZDA a jeho paní, p. Josef SVOBODA a jeho paní, p. Václav PACHTA - truhlář z Ml. Vožice, p. Josef JINDRA ze Staniměřic a jiní a sl. Františka KÁŠKOVÁ, t.č. kostelnice.

Rok 1970

Rok 1970 se v celém státě vyznačoval jako 'konsolidace' vládní KSČ a zbědovaného veřejného hospodaření. Konány prověrky příslušníků strany i nestraníků, zastávajících nějaké význačné místo. Ústřední otázkou při prověrkách byl vstup vojsk varšavského paktu v r. 1968. Straníci, kteří neprojeví ihned souhlas s ním (ač se všichni stavěli jako zastánci tzv. pražského jara) byli vyloučeni ze strany a zbaveni svých míst. Tím vznikla mezi nimi zášť a závist.

U prověrek byli i všichni učitelé. Učitelovi Josefu ŘÍHOVI, který zastával též funkci varhaníka, bylo domlouváno, že se to nesrovnává s povoláním socialistického učitele a vychovatele a dáno mu na vědomí, že neuposlechnutí může mít za následek i sankce: přeložení, případně i propuštění ze školských služeb. Pro odpor veřejného mínění však věc utichla. Uvolnění, které nastalo v náboženské svobodě r. 1968 bylo zrušeno a v církevní politice nastoupily předpisy "stalinské éry" z r. 1949.

Vyučování náboženství je omezeno jen na děti 2-7 třídy a přihlášky podepsané oběma rodiči musely být odevzdány na ONV - církevní oddělení. Státní úřady se snaží dát dohromady opět staré mírové hnutí katolického duchovenstva pod názvem "Pacem in terris", do čela prosazování duchovní, kteří jsou nějak v opozici proti biskupovi. Kritika státní správy a nesouhlas lidí s politikou KSČ byl umlčen v tisku, rozhlasu i televizi.

Rok 1971

Nezávažnější nábožensko-liturgickou akcí v r. 1971 bylo biřmování, které uděloval otec biskup Dr. Josef HLOUCH.

Poněvadž varhany v děkanském kostele nově započaté r. 1943 byly dosud nedostavěny, bylo rozhodnuto pro jejich rekonstrukci a dostavbu. Práci provedli bratři KUBÁTOVÉ, pracující pod komunálními službami města Kutná Hora. Před hlavní oltář byl pořízen v intencích nové liturgie obětní stůl, ambon, sedadla, podia.

Rok 1972

V roce 1972 - 10.6. zemřel náhle českobudějovický biskup ThDr. Josef HLOUCH ve věku 70 let. Pohřeb v Čes. Budějovicích byl slavný a účastnil se ho též zástupce sv. Otce Msgre KELLY. Vedení českobudějovické diecese převzal po dohodě se státními úřady a schválením apoštolského stolce v Římě P. Miloslav TRDLA jako kapitulní vikář, do té doby kancléř biskupské konsistoře.

Dosavadní varhaník Josef ŘÍHA, učitel v Ml. Vožici byl přinucen v červnu složit funkci varhaníka a přeložen z trestu do Smilových Hor.

Rok 1973

Dp. Josef URBAN byl přeložen do Třeboně a do Ml. Vožice byl od 1.7.1973 opět ustanoven bývalý zdejší kaplan a děkan František VESELÝ, který byl v r. 1951 povolán na vojnu, potom působil rok v Plané n.Lužnicí a ve Vodňanech přes 20 roků jako administrátor a po dvě období vikář. Z Vodňan spravoval též Skořice a částečně i Lomec. Přeložení obou se stalo proti jejich vůli. A tak téměř šedesátiletý se ujímá své bývalé farnosti a Šebířova.

Rok 1974

V roce 1974 pořízeno elektrické automatické zvonění, zachráněna cínová křtitelnice. která se již rozpadávala, prováděny drobné opravy. Varhaník není a tak vypomáhá kde kdo, někdy se v neděli nehraje. Po úmrtí kapitulního vikáře Miloslava TRDLY byl zvolen kap. vikářem Josef KAVALE z Jindřichova Hradce. V dechách a na Moravě jsou jen 2 biskupové. Na náboženství přihlášeno jen 55 dětí, na některých farnostech (Neustupov) se již léta náboženství neučí.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1975-1985

FARNÍ KRONIKA Z LET 1975-1985

Rok 1975

Náboženský život upadá. Na náboženství přihlášeno jen 19 dětí. Farníci umírají bez zaopatření. Snažíme se udržovat kostelní budovy, pokud je to možné. Byly opraveny obrazy i kapličky křížové cesty na Hradě. Mnohé již hrozily zřícením. Pořízena železná mříž ke kapli sv. Barbory, protože je nebezpečí odcizení soch, cínových svícňů a snad i cínové kadidelnice. Mnoho kostelů již bylo vykradeno. Opraveny též jesličky, které se rozpadávaly. Dána nová krytina na hřbitovní kostel a protože se kostel nepoužívá, bude asi předán MěNV na pohřební síň. Hrobník zde není, dojíždí z Neustupova, hřbitov je neudržovaný.

Rok 1977

V tomto roce byla plánována oprava popraskané klenby kostela. Byla vyklizena půda - za 10 dní vyneseno 40 tun materiálu, byla to velká dřina, p. děkan to skoro odstonal. K opravě však nedošlo, snad v příštím roce. Kostelní lavice byly shnilé, neschopné opravy. Bylo pořízeno 27 nových - železná konstrukce + modřín. Protože žádný podnik takovou práci nevzal, práce byla prováděna brigádnicky.

Kovářskou práci p. Václav KUBÁLE ze Staniměřic, truhlářskou p. František MRÁZEK z Janova povoláním kovář. Modřín darovalo JZD. V tomto roce se přestěhoval do Vožice dp. František KROPÁČEK - farář v Neustupově - do penze. Pro srdeční chorobu nemůže vypomáhat dp. opat MACHALKA a provinciál ŠILHAN, žijící na Radvanově vypomáhat nesmí. Ve Vožici byl postaven obchodní dům za 12 mil. Kčs. Vožice se stává střediskovou obcí, duchovně však ne.

Rok 1978

Mladá Vožice má nyní 2.016 obyvatel a 556 domů. Vesnice a samoty se vylidňují, chalupy kupují Pražáci na víkend. Zemědělcům v JZD se dobře daří, staví svým dětem ve Vožici vily směrem k Janovu, kde vzniká celá nová čtvrť. Připravuje se oprava klenby kostela, byla vykonána sbírka v kostele do obálek - 13.000,- Kčs. Je snaha uchovat slavnostní ráz poutě na Hradě.

Oltář sv. Barbory hrozil zřícením, byl restaurován a odborně polychromován. Kaple slouží jako Boží hrob a křestní kaple. V tomto roce zemřel svatý Otec PAVEL VI. 26.8. nastoupil JAN PAVEL I, ale již 28.9.1978 zemřel. Po něm byl zvolen JAN PAVEL II. - Karol Wojtyła, arcibiskup z Krakova - Slovan - Polák, znalý našich poměrů. Z jeho volby máme obrovskou radost. Jsou to všechno velké osobnosti, uznávané i nevěřícími.

Rok 1979

7.10.1979 byla na zdejší hřbitově uložena s církevním obřadem urna Bedřicha VÁŠKY, virtuosa na violoncello v Americe. Zdejší rodák, hrával i zde na varhany. Dožil se skoro 100 roků. 7.11. započato s opravou klenby. Kostel byl uzavřen, po 2 neděle mše svaté v Janově, potom v děkanském kostele na zodpovědnost p. děkana. Práce jde pomalu kupředu - počasí, chybí materiál, pracovní morálka. Na varhany hraje p. JAROŠOVÁ, účetní JZD, dobrá zpěvačka.

Rok 1980

V tomto roce byla dokončena oprava klenby kostela.

Rok 1981

Prodán farní pozemek za hřbitovem - na rozšíření hřbitova. Od 1.11. do 23.12.1981 byl p. děkan v nemocnici a zastupoval ho dp. PETRŮ ze Smilových Hor, v Šebířově dp. OKTÁBEC z Louňovic a v Neustupově dp. ŠTASTNÝ z Votic. 11.11.1981 zemřela horlivá a zbožná kostelnice, sl. Františka KÁŠKOVÁ - 87 let, náhrada není. Vzhledem ke zdravotnímu stavu p. děkana. velké frekvenci na silnicích - budou pohřby přímo z kostelů. Farníci to přijali klidně. Rozšíření hřbitova nepokračuje, obřadní síň není.

Rok 1982 - 1983

V srpnu 1982 byl odstraněn oltář P. Marie. Byl bezcenný a již biskup Hlouch navrhl jeho zrušení. Socha P. Marie dána na podstavec a místo oltáře dány lavice. ONV dal souhlas k pořízení nových zvonů. Vybírá se na ně v kostele, veřejná sbírka není povolena. V Táboře zřízeno krematorium, je dosti kremací s rozloučením v Táboře. Varhanice p. JAROŠOVÁ zemřela. Občas hraje v neděli p. učitel RYTÍŘ, na funkcích p. KUČERA z Neustupova. Nyní hraje v neděli a o svatbách učitelka hudby. Vyučuje v Praze a tak to snad nebude vadit veřejným činitelům.

Rok 1984

Byly zhotoveny nové hlavní dveře děkanského kostela obložené měděným plechem. Nové zvony oddáleny pro havarijný stav zvonárny. Brigádnicky provedena téměř celá nová střecha kostela v Janově. Velkou zásluhu má rodina JECHOUTKOVA z Janova. V kostele v Blanici provedena oprava varhan. Zdravotní stav p. děkana není dobrý, potíže s ledvinami.

Rok 1985

Hřbitovní kostel sv. Mikuláše byl propůjčen MěNV za obřadní síň. Zůstává majetkem církve, opraven nákladem města. Při pohřbech je nejprve mše sv. v kostele, potom autobusem na hřbitov a rozloučení u sv. Mikuláše. Dp. František ŠILHAN - provinciál TJ, který byl 14 roků na Radvanově, zemřel v Kněžském domově na Moravici 13.2.1985 ve stáří 80 let. Mnoho vytrpěl, pohřeb královský.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

1985-1997

FARNÍ KRONIKA Z LET 1985-1997

Rok 1986

Obětavostí farníků z Janova byla opravena Ústějovská kaplička. Konečně po 3 letech máme nové zvony. Zhotovili je zvonáři Manouškové ze Zbraslavi. Zvony

Maria - ladění C2 - váha 191 kg
Václav - ladění Dis2 - váha 145 kg
Martin - ladění F2 - váha 107 kg

se starým zvonem tvoří souzvuk Gloria. Celková suma činila 128.800,- Kčs a byly našetřeny během několika let dary v kostele, sbírka nebyla dovolena. Posvětil je kapitulní vikář Josef KAVALE 4.10.1986 za účasti 15 kněží. Byla to velká událost pro Vožici a okolí. Náměstí přeplněno auty, velká účast lidu. Ihned dokončena elektrifikace a odpoledne se již zvonilo. Maria vyzvání klekání, Martin zemřelým.

Roky 1988 - 1997

V srpnu 1988 při 20tém výročí vstupu vojsk varšavské smlouvy byly v Praze první nepokoje. Rovněž v říjnu 1988 dochází při oslavách 70tého výročí vzniku republiky k projevům nesouhlasu s režimem. Tvrdě zasahuje policie. V lednu 1989 v t.zv. Palachově týdnu nové demonstrace v Praze, tvrdě až brutálně opět zasahuje policie. To se opakuje v srpnu při 21. výročí vstupu vojsk. V okolních zemích dochází k převratu, v říjnu byl hromadný útěk z NDR do Spolkové republiky Německo přes naše území a Maďarsko. Při oslavách vzniku republiky opět demonstrace a zásah policie. Začátkem listopadu 1989 odjíždí p. děkan VESELÝ s věřícími do Říma, kde je 10.11.89 svatořečena blahoslavená Anežka česká. Byla to velká sláva.

Podle pověsti se říkalo, že až bude Anežka česká svatořečena, bude opět český národ svobodný. Při 50. výročí hrdinské smrti studenta Jana OPLETALA 17.11.1989 došlo na Národní třídě ke střetu pokojně demonstrierajících studentů a policie. Zásah byl brutální. Bylo mnoho zraněných, někteří těžce. Tyto události završily 40leté bezpráví, které komunistický režim v tomto státě prováděl. Rozhodnutím federálního shromáždění dochází koncem listopadu 1989 ke zrušení vedoucí úlohy strany, což přijal národ s velkým jásotem. Presidentem republiky byl zvolen Václav HAVEL, dramatik, spisovatel a několikaletý komunistický vězeň.

Dne 2.1.1990 odchází pan děkan VESELÝ do nemocnice v Pelhřimově, kde 2.2.1990 zemřel. Pohřben byl 12.2.1990 za velké účasti nejen kněží, ale věřících z celého okolí, na místním hřbitově do hrobu p. děkana MIŠKY. Pohřební řeč měl i rektor University Karlovy prof. PhDr. Radim PALOUŠ. Ve farnosti vypomáhal P. Cyril PETRŮ ze Smilových Hor. V dubnu dostává českobudějovická diecese nového biskupa ThDr. Miloslava VLKA. V tomto měsíci přijel na svou vůbec první návštěvu republiky svatý otec Jan Pavel II. V měsíci červnu přijíždí na návštěvu do Vožice biskup ThDr. Miloslav VLK.

V červnu 1990 došlo k prvním svobodným volbám po roce 1948. Volby vyhrálo s převahou Občanské fórum.

Dne 1.11.1990 přebírá farnost P. Stanislav ŠLAPÁK až do I.I.1992. Pout' v r. 1991 již byla konána na Hradě.

V roce 1991 je jmenován českobudějovický biskup ThDr. Miloslav VLK arcibiskupem pražským, kardinál František TOMÁŠEK odchází na odpočinek. Do čela budějovické dieceze je jmenován ThDr. Antonín LIŠKA.

Dne 1.1.1992 nastupuje do farnosti z Tábora P. Václav KRAUS. Poutě v r. 1992 se účastnil jako host světlí biskup pražský generální vikář Dr. Jaroslav ŠKARVADA. 4. srpna ve věku 93 let umírá kardinál František TOMÁŠEK.

K 1.1.1993 dochází k rozdělení ČSFR na Českou republiku a Slovenskou republiku. Rozpad státu většinou lidí otřásl. Presidentem se stal opět Václav HAVEL, předsedou vlády Václav KLAUS.

Poutě v tomto roce - opět na Hradě na prostranství za kaplí - se účastnil prezident křesťanské akademie ThDr. Tomáš HALÍK.

V roce 1994 dochází ke generální opravě kostela, včetně nové krytiny. O tyto opravy se zasloužil p. děkan KRAUS ve spolupráci s městským úřadem. Poutě se účastnil generální vikář českobudějovické diecese P. Václav

DVOŘÁK. Oprava kostela ještě není dokončená. V roce 1995 a 1996 se poutě zúčastnil českobudějovický biskup ThDr. Antonín LIŠKA.

Dne 15.6.1997 náhle umírá p. děkan Václav KRAUS. Rozloučení ve farnosti se konalo 19.6.1997, mši celebrovat za účasti více jak 50 kněží biskup českobudějovický ThDr. Antonín LIŠKA a velké účasti věřících. Po vykonaných obřadech byl převezen k pohřbení do rodné Předslavi.

Počátkem července 1997 po několikadenních deštích se rozvodnily řeky na Moravě a došlo k velkým záplavám. Polovina Moravy pod vodou (asi třetina republiky), v půli července byly postiženy i východní čechy. Pod vodou města Ostrava, Bruntál, Přerov, Olomouc, Krnov, Uherské Hradiště, Otrokovice, okolí Hodonína, Hradec Králové, Ústí n. Orlicí a jiné. Předběžně odhadnuté škody jsou více jak 60 miliard korun, 47 mrtvých, téměř 2.500 pobořených domů. V celé republice dochází ke sbírkám finančním i materiálním, solidarita s postiženými je veliká. V naší farnosti sebráno přes 30.000,- Kč (Mladá Vožice, Šebířov, Nová Ves). Je to největší katastrofa, která republiku postihla, což ani pamětníci nepamatují.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

Závěr

FARNÍ KRONIKA Z LET 1985-1997

Mladovožicko se podobá zvlněné míse, jejíž okraje tvoří na západě od severu k jihu se táhnoucí pohoří Milíčinské a na východě Holé vrchy. Severní část uzavírá Velký Blaník (638 m) a jih je uzavřen Výlevy a Pohnáním. Nejvyšší vrch celého kraje jsou Mezivrata (712 m) v Milíčinském pohoří.

Středem krajiny protéká řeka Blanice. Uprostřed této krásné krajiny, jako malá kupička ční bývalé vožické hradiště, zvané Hrad (505 m), neboť zde stával do roku 1425 hrad. Pro svůj charakter krajiny bývá Mladá Vožice nazývána Český Solnohrad.

Vožické zboží patřilo královské komoře, ale bylo dáváno v zástavu nebo propůjčováno různým pánům za prokázané služby králi. Bývali to většinou vysocí státní úředníci, kteří buď vykonávali funkci purkrabí na vožickém hradě nebo byli jeho držiteli.

Nejstarší zachované písemné památky dokládají, že prvním z takovým pánů byl VILÉM z VOŽICE (zvaný z Pacova), který držel zboží od roku 1318.

Král Karel IV. držel Vožici pro svoji potřebu a jednou byl na vožickém hradě se svým dvorem a vydal zde listinu (8.9.1352).

Od roku 1318 do roku 1425 se v držení Vožice střídaly tyto rody - páni z Landštejna, z Janovic, z Orlíku, Pacova, z Prahy a z Ronova.

Po roce 1425 to byli - páni z Klinkštejna, z Čestic, z Kralovic, Trčkové z Lípy, Voračičtí z Paběnic, Španovští z Lisova, Fünfkirchen ze Steinprunu, generál don Baltazar de Marradas et Vique, Přehořovští z Kvasejovic.

Od roku 1678 do roku 1945 Kúenburgové, kteří zde zřídili "svěfenecké panství" (fideikomisní).

Město Mladá Vožice a mladovožicko vůbec bylo až do roku 1945 zcela zemědělskou oblastí bez jakéhokoliv průmyslu.

V roce 1947 byl zřízen ve zdejším zámku v Mladé Vožici pobočný závod podniku Koh-i-noor Praha s výrobou knoflíků a drobné galanterie, později kancelářských sešívaček a děrovaček, pak zdrhovadel umělé hmoty a aerosolových ventilků (360 zaměstnanců). Nyní sídlí v novém závodě.

Z ostatních závodů lze jmenovat provozovnu TESLA, První stavební, ČSAD s autobusovým nádražím, spořitelnu, pekárnu, státní rybářství a sádky, pilu, zemědělské družstvo, lesní správu, výkupní a zásobovací závod, mlýn na mouku a autoservis.

Z občanské vybavenosti je to nákupní středisko Jednota, zdravotnické středisko, hotel 'B' Záložna (24 pokojů se sociálním zařízením a 64 lůžky, restaurace, vinárna, salonky), sportovní hala, fotbalové hřiště, koupaliště, benzinové čerpadlo, pošta, policejní stanice, požární zbrojnice Sboru dobrovolných hasičů (3 požární vozy).

U hotelu Záložna je Sdružený klub závodní s divadelním a tanečním sálem s klubovnaMI. Dále je ve městě loutkové divadlo, městská knihovna, kino a Památník mladovožicka.

Mladá Vožice má základní školu s tělocvičnou, kuchyní a jídelnou (650 dětí, mateřskou školu s kuchyní (120 dětí a zvláštní školu pro 20 dětí).

Uprostřed města na Žižkově náměstí je kostel sv. Martina a zvonice (dříve solnice) s 5 zvony. Na místě bývalého hradu je kaple Nanebevzetí Panny Marie a na místním hřbitově kostelík sv. Mikuláše.

3 km od Mladé Vožice jsou zbytky hradu Šelmbek s věží, která slouží jako rozhledna. V Mladé Vožici je městský úřad, který kromě města spravuje ještě 7 obcí. Město samo má 2.100 obyvatel a 620 domů a s okolními obcemi má 3.270 obyvatel. Celková rozloha území spravovaného Mladou Vožicí je 35 km² a z toho území města Mladá Vožice je 5,7 km².

Vzhledem k tomu, že kaple na Hradě byla již ve velmi špatném stavu, bylo na podnět pražské podnikatelky v květnu 1995 ustaveno Sdružení občanů mladovožicka na záchranu kulturní památky kaple Panny Marie. Sdružení se obrátilo otevřeným dopisem na spoluobčany i rodáky s prosbou o finanční pomoc, aby se tato památka uchovala i příštím generacím.

Navázalo i úzkou spoluprací s Nadací občanského fóra a v soutěži "Opomíjené památky" obdrželo grant ve výši 40.000,- Kč. Ke konci roku 1996 bylo již na kontě 200.000 Kč. Tato iniciativa občanů našla pochopení u městského úřadu, který započal s opravou střechy a fasády. Oprava započala v říjnu 1996 výměnou střešní krytiny a práce pokračovaly v roce 1997. Práci provedla firma ing. Františka KÁŠKA, mladovožického rodáka.

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží

Seznam kněží

CHRONOLOGICKÉ POŘADÍ KNĚŽÍ MLADOVOŽICKÉ FARNOSTI

1651-1654	P. Ludvík HORÁCIUS	
1654-1661	P. Mikuláš MOSTECKÝ	
1661-1667	P. Kašpar KLIMEŠ	
1667-1670	P. Jan KORÁNEK	
1670-1671	P. Václav MERKLÍNSKÝ	
1671-1675	P. Matouš SEVERA	
1675-1679	P. Jiří ČENĚK	
1679-1682	P. Jiří MARŠÍČEK	
1682-1683	P. Matouš VIRTH	
1683-1684	P. Šebestián PROŠEK	
1684-1702	P. Jan Václav LHOTKA	
1702-1707	P. Daniel SLAVÍK	
1707-1717	P. František MÁJ	
1717-1740	P. Václav KLÁŠTER	
1740-1756	P. Ondřej JUNGR	
1756-1771	P. Wolfgang PELIKÁN	
1771-1789	P. Antonín VINAR	
1789-1805	P. Jan Antonín MORÁVEK	jmenován kanovníkem u sv. Víta
1805-1805	P. František LOM	farnost spravoval do doby, než byl jmenován nový děkan
1805-1832	P. Jan Václav BOUKAL	do své smrti 13.6.1832
1832-1869	P. Vincenc ŠOUREK	přichází z Votic, v prosinci 1832 jmenován děkanem, později vikariátním sekretářem a nakonec biskupským notářem. Umírá 7.9.1868
1869-1871	P. Václav POKORNÝ	spravuje farnost do dubna 1871
1871-1887	P. Jakub KREJČÍ	spravuje farnost až do své smrti 25.11.1887
1887-1888	P. Josef STANĚK	ve farnosti působil jen krátkou dobu
1888-1901	P. Josef DECARA	22.11.1900 dostává jako pomocníka kaplana P. Václava TŮMU. Zemřel 31.10.1901
1901-1902	P. Václav TŮMA	do 1.4.1902

1902-1946	P. Josef MYŠKA	do té doby kaplan v Miličíně a farář ve Vrcholtovicích. Umírá 24.7.1946, kromě toho zde vypomáhali kaplani - P. Josef BRŮŽEK (1936-41), P. František VESELÝ (1941-44)
1944-1951	P. František VESELÝ	
1951-1952	kaplan Emil HAASE	
1952-1954	Ignác BŘEZINA	jako admin
1954-1963	P. František LÁLA	
1963-1968	P. Bohumil MRÁZ	
1968-1973	P. Josef URBAN	
1973-1990	P. František VESELÝ	v r. 1973 se vrací. umírá v únoru 1990
1990-1992	P. Stanislav ŠLAPÁK	
1992-1997	P. Václav KRAUS	zemřel náhle 15.6.1997 ve věku 45 let

---

Farní kronika	1300-1600	1600-1700	1700-1780
1780-1790	1790-1870	1870-1875	1875-1880
1880-1885	1885-1890	1890-1900	1900-1910
1910-1914	1914-1918	1918-1939	1939-1945
1945-1948	1948-1962	1962-1968	1968-1975
1975-1985	1985-1997	Závěr	Seznam kněží